



Idiomes amenaçats arreu del món
**Cada dues setmanes
mor una llengua**

A FONTS PÀGINES 1 a 3



Enric Tello

**“Som un país
altament nuclearitzat”**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA



d N224

13 d'abril de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

La marxa unitària de l'1 de Maig pujarà als barris rics

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

La convocatòria pretén assenyalar els agents culpables de la crisi financera en ple debat sobre les retallades socials i el creixement dels desnonaments



ALBERT GARCIA

Centenars de professionals mèdics preparen les mobilitzacions a la sala d'actes de l'Hospital de Bellvitge el dia 11 d'abril

El personal sanitari pren la paraula i surt al carrer

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

Nombroses assemblees de treballadors i treballadores dels hospitals públics catalans s'han

organitzat durant les últimes setmanes per aclarir les conseqüències reals de les retallades del

govern i coordinar les respostes. Denuncien que la qualitat del servei empitjorarà greument.

El jutjat investiga més policies en la trama de suborns i narcotraficants

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

La investigació que va desembocar en la detecció de tres agents dels Mossos d'Esquadra l'octubre de 2010 segueix oberta i les imputacions s'estan ampliant a més agents policials.

La població nipona surt al carrer per dir 'no' a les nuclears

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

Mecenatge popular a través d'Internet al segle XXI

EXPRESSIONS · PÀGINA 18



, estirant del fil

CATALUNYA · LA LÒGICA NEOLIBERAL DE BOLONYA S'IMPOSA A L'ENSENYAMENT SUPERIOR

Una universitat cada cop menys pública

L'augment de costos i les retallades, la descoordinació i competitivitat interuniversitària o un I+D orientat a l'empresa privada minven la qualitat educativa i alteren la funció social de la Universitat

Nico Lupo Sonnabend

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Les dirigents polítiques i universitàries, fa poc més de dos anys, veien que el procés de Bolonya i les reformes universitàries suposarien el gran salt endavant en l'educació superior catalana i estatal. Les universitats de casa nostra s'apropriarien a l'elit mundial i, per tant, deixaríem enrere aquelles classes magistrals de 300 alumnes. Hi hauria una atenció quasi personalitzada, amb aules de vint estudiants per professora. S'adaptarien els estudis universitaris a les demandes laborals i es treballaria colze a colze amb les empreses per desenvolupar la investigació i la recerca. Això hauria de repercutir en el creixement de la nostra societat i la seva gent. El jovent tindria més possibilitats de feina i la meritocràcia seria l'element que jutjaria el treball d'estudiants i docents.

El professor Ramon Franquesa diu que és una "barbaritat", que "s'ha fet una reforma sense recursos"

Sembla que la realitat no es vol adaptar als desigis d'aquelles dirigents visionàries, ja que les reformes continuen endavant, però sense cap tipus d'inversió. Encara més: les retallades -accentuades des del canvi de govern, però iniciades amb el tripartit- han fet disminuir la transferència de diners de la Generalitat cap a les universitats. Aquesta disminució dels diners que entren a les arques de les facultats ha tingut com a contrapartida un augment del preu de les matrícules que paga l'estudiant. A canvi, amb els nous graus, les universitàries tenen menys hores de classe que amb les antigues llicenciatures i més feina per fer a casa; les possibilitats d'escollir assignatures optatives del grat de l'alumnat són mínimes (quasi testimonials), i se'ls incita a fer pràctiques no remunerades a empreses privades, que veuen com una part de la seva feina la fan joves que entren al mercat laboral conscients de la impossibilitat de trobar una feina digna i, molts cops, a cost



Facultat de Geografia i Història de la Universitat de Barcelona

zero. Mentrestant, es precaritzava el treball del professorat, a favor d'una inestabilitat laboral que incideix directament en la qualitat dels estudis i de l'aprenentatge.

Menys pressupost i més cost per l'estudiantat

"S'han fet barbaritats a nivell universitari", explica el professor titular d'Economia Mundial a la Universitat de Barcelona (UB), Ramon Franquesa. "S'ha fet una reforma sense recursos en temps de crisi", afirma Franquesa, que també creu que no només es tracta d'una qüestió de manca d'inversions, sinó "de model". "Es fomenta la competitivitat entre les diferents universitats i això ha afavorit alguns desgavells importants, com ara la duplicació de carreres", afirma, mentre explica les dificultats que va patir ell quan va organitzar un màster en economia: "havia de fer equilibris per contractar el millor personal docent perquè les hores extres no podien ser remunerades".

El pressupost de la UB ha minvat els últims temps: si el 2008 va ingressar 390 milions d'euros i el 2009 van ser 403 milions, el 2010 només van entrar 379 milions d'euros.

A la UB, els diners que dóna la Generalitat han passat de 288 a 276 milions d'euros

ros als comptes de la universitat, a la mateixa quantitat prevista per aquest 2011. Amb més de 80.000 alumnes, és la universitat més gran de Catalunya, per davant de l'Autònoma i la Pompeu Fabra. Tot i que el pressupost s'ha estabilitzat respecte a l'any passat, això es deu a l'augment dels ingressos a través d'una alça del cost de les matrícules a tots els estudis, incloent els de postgrau (màsters i doctorats). Els diners que dóna la

Generalitat han passat de 288 a 276 milions d'euros. Aquests dotze milions de diferència coincideixen amb la reducció del nombre de diners destinats al personal. És a dir, ha disminuït la part del pressupost destinada al sector de la docència, suposadament el que hauria de rebre més inversions si es volien adaptar correctament les universitats catalanes a l'Espai Europeu d'Educació Superior (EEES), nom tècnic que rebia el procés de Bolonya.

Una de les conseqüències directes d'aquests canvis i de la baixada dels pressupostos i que afecta directament la butxaca de l'estudiant és l'augment constant del preu de la matrícula universitària. Aquesta setmana, el govern ha informat que estudia un augment del preu del crèdit d'entre el 5 i el 7%. Aquesta pujada representa superar el creixement percentual de l'IPC, del qual es preveu un creixement del 3,5%. El curs 2008-2009 ja es va viure un augment similar del preu dels crèdits de les dife-

rents llicenciatures. Tot i això, els preus encara queden lluny del que paguen a d'altres països europeus, com ara Itàlia o el Regne Unit. A les illes britàniques, el govern es planteja augmentar el cost anual de la carrera fins als 9.000 euros. Les línies estratègiques europees recomanen l'augment del preu de la matrícula.

L'executiu d'Artur Mas ja estudia un augment del preu del crèdit d'entre el 5 i el 7%

Pagar per estudiar a casa

Una de les incongruències de les reformes radica en la disminució d'hores de classe que rep l'alumnat. Amb l'adaptació europea, les universitats van haver de comptabilitzar el cost dels crèdits segons un doble vessant: el nombre d'ho-

ARXIU ALBERT GARCIA

> La institució universitària està patint una sèrie de canvis que sembla que s'allargaran. L'adaptació al procés de Bolonya i la convergència europea han modificat les estructures de les facultats i els centres d'ensenyament superior. D'altra banda, les reformes en l'àmbit econòmic i educatiu posen en dubte la seva funció pública: augment dels preus de matriculació, especialització, competitivitat entre universitats... I les retallades actuals no fan sinó accentuar aquesta tendència.

, estirant del fil

res lectives sumades a les hores d'"esforç personal a casa". És a dir, pagues per estudiar sense que ningú no et faci classe. Franquesa considera una "estafa" aquesta manera de comptabilitzar els crèdits. A més, les universitats poden dividir les hores com vulguin i la competència que es genera entre els centres per abaixar costos repercuteix en les hores lectives. Com que cada cop hi ha menys pressupost, "es canvia l'estructura dels crèdits i es dóna més pes a les hores d'estudi", explica Ramon Franquesa, "cosa que fa que el sistema de crèdits s'assembli cada cop més al sistema de l'IVA", és a dir, no hi ha un repartiment equitatiu dels costos de matrícula segons el nivell d'ingressos o la situació de l'estudiant.

Els canvis no es limiten a la pujada de les matrícules. Un membre d'Estudiants en Lluita que cursa un màster d'informàtica a la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC), Toni Pizà, explica les principals demandes dels sindicats i les assemblees estudiantils. Una d'elles és la qüestió de la segona convocatòria d'examen, "que la UB vol eliminar" i que suposaria que l'estudiantat hagués d'aprovar a la primera i no tingués cap opció de fer la repesca el juliol o el setembre, en funció de les facultats. Aquesta mesura ja s'aplica a la UPC, on l'alumnat viu constantment sota pressió si no vol pagar un 25% més per cada assignatura en cas de suspendre.

L'augment dels costos aguditzarà la desigualtat en l'accès a l'ensenyament superior universitari

A Europa, els canvis s'han adaptat millor a la realitat universitària, tot i que les conseqüències en la democratització de l'ensenyament superior i la qüestió econòmica han estat similars: els costos han augmentat, cosa que ha dificultat l'entrada a la universitat dels sectors de població amb més dificultats socioeconòmiques. Tot i això, a l'Estat francès, s'ha imposat un mínim d'hores lectives per crèdit. Com diu Franquesa, "és probable que et convalidin un crèdit a la Sorbona parisenca amb un de la UB, tot i que el primer pot tenir el doble d'hores de docència".

El discurs neoliberal es basa en la reducció dels impostos per reactivar l'economia i, d'aquesta manera, afavorir la inversió. Però l'experiència de la crisi actual demostra que, en lloc d'invertir, els capitals s'esfu-

men i traspassen fronteres. Franquesa defensa "la necessitat d'intervenció pública perquè l'Estat sigui un motor de l'economia". En l'actualitat, les empreses privades es beneficien de la recerca universitària: investigadores, espais de recerca, instruments, etc. a un cost quasi nul. La recerca universitària catalana se centra, principalment, en la indústria química farmacèutica. "Quan la universitat catalana va entrar dins el model competitiu i va deixar en un segon pla la docència, va començar a empitjorar com a institució d'ensenyament", conclou -categòric- Franquesa.

El sector privat (i en particular les empreses farmacèutiques) es beneficia de la recerca universitària a un cost quasi nul

Els problemes de la universitat i la situació d'*impasse* en què es troba són inacabables. La manca de coordinació universitària i el fet que el diàleg entre les universitats i amb el govern es basi en la resolució de conflictes han augmentat la depressió en què viuen. La competitivitat entre els centres d'ensenyament superior només ha portat a una desvalorització de l'ensenyament i a un augment dels costos.

Un exemple de les conseqüències negatives de la competitivitat és la duplicació de carreres en diferents facultats. Les baralles entre universitats i el fet que no treballin conjuntament fa que hi hagi moltes carreres duplicades quan no existeix una demanda mínima. I també afavoreix la competitivitat entre el professorat. Les diferents facultats no intercanvien els resultats de la recerca tot i que estan investigant en un mateix camp, cosa que empobreix els resultats i les possibilitats de desenvolupament.

L'ensenyament superior s'està especialitzant a passos gegantins. Una mostra d'això és la disminució del nombre d'assignatures optatives a les quals poden optar les estudiants respecte a l'antiga llicenciatura. A la carrera d'Història de la UB, només el 15% dels crèdits poden ser escollits lliurement per l'alumnat, abans de l'aplicació de l'EES eren el 50%. Jordi Llovet, que acaba de publicar el llibre *Adéu a la universitat*, assegura que "la universitat forma professionals, però no homes i dones de lletres ni bons ciutadans".

CATALUNYA · PLA DE FUTUR: "LES UNIVERSITATS HAN DE PROMOURE L'ESTALVI"

Les protestes progressen després de la ressaca anti Bolonya

ANGEL MONLLEO



Manifestació celebrada el 31 de març per protestar contra la privatització a la universitat pública

N. L. S.
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

"Poc a poc, aquest any es van reactivant les assemblees: tornem les de Dret, Biologia, etc...", afirma Toni Pizà des d'una terrassa a la plaça de la Vila de Gràcia, "ja que l'any passat va ser de ressaca de les

Les mobilitzacions serviran per lluitar contra la pujada de taxes i el nou sistema de governança proposat

mobilitzacions contra Bolonya". Es refereix a les assemblees d'estudiants de cada facultat, aquelles que van sorgir amb força durant les mobilitzacions en contra del procés de Bolonya, ara farà dos anys. Tot i que sembla difícil que pugui sorgir un moviment estudiantil fort com el d'aleshores, les protestes contra Bolonya es van gestar molt lentament al llarg de més de dos cursos. Les

primeres manifestacions a penes congregaven alguns centenars de persones, totes vinculades activament a la lluita estudiantil, com ara membres del Sindicat d'Estudiants del País Català (SEPC) o dels moviments assemblearis.

"Ara hi ha més coordinació entre les assemblees", explica Pizà. Aquest curs, sense anar més lluny, es van reunir a la universitat lliure La Rimaia, sota el paraguai de la Trobada d'Assemblees de Facultats (TAF). La TAF reprèn l'esperit d'aquella CAE que coordinava les assemblees contra Bolonya, però amb un funcionament diferent. "Vam plantejar quines havien de ser les reivindicacions concretes i en van sortir tres", continua Pizà. La primera es referia a la defensa de la segona convocatòria dins d'un mateix curs acadèmic; la segona és la posició comuna de l'estudiantat mobilitzat en contra de la pujada de taxes universitàries, i la tercera fa referència al nou sistema de governança que proposa el Consell Social de les universitats catalanes. Aquest consell demana que es concentri més poder en el rector o rectora i l'òrgan de govern que pren decisions, en detri-

ment del claustre, on es veu representada tota la comunitat universitària.

El pla Estratègia Universitat 2015 aprovat pel govern estatal és el nou cavall de batalla de l'estudiantat. El document diu que "les universitats han d'aprofitar la situació econòmica i financera actual per promoure accions d'a-

El pla Estratègia Universitat 2015 aprovat pel govern estatal és el nou cavall de batalla de l'estudiantat

usteritat i estalvi". Una frase que recorda estranyament la del famós economista Milton Friedman, conegut pel seu tarannà ultraliberal: "Només una crisi, real o percebuda, dóna lloc a un veritable canvi (...) i permet desenvolupar alternatives a les polítiques existents, mantenir-les vives i atractives fins que allò políticament impossible sigui políticament inevitable".

, impressions

Camino Simarro · Membre del Centre Delàs d'Estudis per a la Pau de Justícia i Pau
opinio@setmanaridirecta.info

Les armes no eduquen, les armes maten

Un any més, coincidint amb la celebració del Saló de l'Ensenyament en Barcelona, la Campaña Desmilitaritzem l'Educació ha tornat a denunciar la creixent presència de l'exèrcit a determinats espais públics i, de forma més preocupant, als espais educatius. Més de 40 entitats, entre associacions que treballen pel foment de la pau, AMPA i sindicats educatius, donen suport a aquesta campanya amb l'objectiu d'impedir la presència de les institucions militars als espais educatius.

Per a millorar la imatge de l'exèrcit s'ha publicat una convocatòria de subvencions per a projectes educatius

Tal i com s'afirma en el manifest de la campanya, la missió de les institucions i els agents educatius ha de ser el foment de la cultura, la ciència i els valors de la convivència i la diversitat; per tant, "exèrcit i educació són conceptes manifestament antagònics". És per això que cada any les entitats que formen part de la campanya posen de manifest la incoherència de governs que, per una banda, s'omplen la boca amb lleis de "foment de la pau" i, per l'altra, continuen intentant convèncer-nos que els exèrcits

són ONG d'ajuda humanitària, amb la petita diferència de l'ús de la maquinària militar. Lamentablement, són vells coneguts els valors que emanen d'aquesta institució, i no ve de nou si diem que poc tenen a veure amb els valors que pretenia promoure Nacions Unides quan va declarar, el 2001, la Dècada per a la Cultura de la Pau. Quin sentit té parlar de pau i promoure la cultura de la defensa com fa el Govern català i l'espanyol?

Com a conseqüència de la fi del servei militar obligatori i amb la professionalització de l'exèrcit el 2001, el Ministeri de Defensa s'ha vist obligat a destinar entre 10 i 20 milions d'euros en publicitat a l'any. Segons aquestes dades, la campanya de publicitat de l'exèrcit seria la segona més cara de l'estat, amb 10 milions d'euros l'any 2010, tot i les restriccions aplicades a la despesa pública. Com veiem, el Ministeri de Defensa no té problemes pressupostaris quan de fer proelitisme es tracta. Aquest any, Defensa destinarà quasi set milions d'euros en dos concursos per a la "campanya de proximitat" de les forces armades i suport al reclutament. Evidentment, aquesta reducció no respon sinó a una qüestió conjuntural, com ara l'agudització de l'actual crisi econòmica. Tal i com ha estat demostrat en altres ocasions, en moments de crisi com l'actual, el Govern necessita menys recursos publicitaris per captar nous i enganyats adeptes per enviar, abans o després, a



MIGUEL MONTANER

alguna de les nombroses guerres en les que Espanya està involucrada.

D'una altra banda, i amb la mateixa intenció de millorar la imatge de l'exèrcit, el Ministeri

de Defensa va publicar recentment una convocatòria de subvencions, de 645.370 euros, per a projectes educatius de primària, secundària i universitat per explicar les bondats de l'exèrcit i

per promoure una cultura de la defensa, terme que podríem considerar un bon exemple d'oxímoron. A més, durant l'any 2010 es van concedir un total de 115.800 euros en premis a través de diferents convocatòries. Altres premis han estat guardonats amb viatges i estàncies en Canàries o visites al buc-escola *Juan Sebastián Elcano* per a grups d'escoles de secundària i de formació professional.

Probablement, seran molts els que posin de manifest l'escàs impacte que té dir que Defensa dedica 10 o 20 milions d'euros a l'any per promoure la cultura de la defensa o per promoure activitats relacionades directa o indirectament amb les forces armades. No obstant això, el que volem denunciar aquí és l'esforç destinat a millorar la imatge de les forces armades amb una publicitat intencionadament enganyosa sobre el que suposa la vida militar, així com la contradicció dels governs que per una banda diuen voler caminar cap a la pau i per un altra financen la militarització de la vida. És vergonyós que en plena època de retallades pressupostàries, en la qual s'eliminen ajudes socials i es redueix el ja de per sí limitat estat del benestar que tantes lluites socials van suposar a aquest país, estiguem dedicant encara que solament sigui un euro a despeses no totalment prescindibles sinó no desitjables des d'un punt de vista ètic, com és el cas de les despeses de publicitat i màrqueting de l'exèrcit.

Coral Herrera · Especialista en Teoria de Gènere
opinio@setmanaridirecta.info

El futur és queer

Crec que el futur és queer, i crec que la seva proposta teòrica i política de transgeneritzar la realitat, anar més enllà del gènere, pot salvar-nos no solament de les jerarquies de gènere, sinó també d'un altre tipus de categories que, més que unir-nos, ens desuneixen. En l'actualitat postmoderna se'ns han vingut a baix molts esquemes que antany semblaven estructures sòlides i que avui no se sostenen per si soles. No sé si algun dia tots els estereotips i rols patriarcal es vindran a baix (tant a nivell sociopolític com a nivell simbòlic), una vegada deconstruïts

teòricament, però sí crec que el patriarcat està diluint-se lentament, almenys en les estructures sociopolítiques.

A poc a poc, la gent està triant camins més oberts, plurals i mòbils per ser i per relacionar-se. Les identitats postmodernes són cada vegada més canviants; malgrat l'americanització de la cultura (terme que utilitza Romà Gubern per parlar de la globalització), crec que estem vivint processos de resistència contracultural que permeten la fusió i la hibridació de formats, d'estils de música, de corrents artístics, de teories i de gèneres. Per això crec que en el

Només quan el codi negatiu deixi de ser el femení, els homes podran adquirir formes de relacionar-se més "femenines"

futur les diferències tindran més que veure amb l'estatus socioeconòmic i factors com a la personali-

tat, els gusts i aficions, els costums o la professió.

Crec que només quan el codi negatiu deixi de ser el femení, els homes podran adquirir qualitats, gests, maneres i formes de relacionar-se més "femenines" sense por de perdre la seva identitat personal, ja que aquesta ja no estarà basada tant en la virilitat com en altres factors. Les dones també podem situar-nos en l'estar davant l'ésser, és a dir, canviar la nostra orientació sexual o performativitat de gènere i adoptar altres rols, altres actituds vitals intermèdies, movent-nos en elles al nostre antull.

El camí és la recerca: el ser humà és un ésser que busca l'aventura i la novetat, que li encanta fer front als desafiaments, que lluita per millorar les seves condicions de vida, que necessita escapar de la presó del present a base de multiplicar realitats en una suma enriquidora i no excloent. Ens deixem, doncs, portar per la nostra naturalesa desitjant i el nostre insaciabla afany d'aventures i reptes per provar noves formes de ser, de voler-se, de ser en acció. Anant una mica més enllà de les normes, trencant veritats que es dona per fet, explorant nous camins, desfent-nos de les etiquetes.

Joaquim Estellé i Bordes i Joan Ramon Mendo Escoda · Socis del GEPEC-EdC
opinio@setmanaridirecta.info

Satisfacció per la sentència d'anul·lació del 'decretàs' de parcs eòlics

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha resolt en data recent, a instàncies de l'Associació Respectem l'Albera (ARA) i la IAEDEN-Salvem l'Empordà, que es suspeneix totes les Zones de Desenvolupament Prioritari (ZDP) de parcs eòlics de Catalunya. Així mateix, també s'aturen les concessions de les empreses que les estaven desenvolupant. Volem aplaudir públicament la sentència, que considerem justa i exemplar, i marca un camí a seguir per a la implantació racional de l'energia eòlica a Catalunya.

Tota la història de la implantació eòlica a Catalunya s'ha portat a terme de forma incorrecta, primant els interessos polítics i econòmics per davant dels ambientals i paisatgístics. Així, l'energia eòlica s'ha convertit en un problema més per al territori. La solució creiem que passa per fets com apropar los centres productors als centres consumidors, produir l'energia en microcentrals eòliques instal·lades en zones degradades, i disminuir el consum sense fre d'energia.

El decret de les ZDP va ser una altra equivocació a la nostra manera de veure, no només en el fons, sinó també en les formes. En les formes, perquè no es va escoltar els



SERGI SOLANS

incompliment de diverses normatives europees i lleis de rang superior al propi decret).

A tot això, se suma el fet que haurien d'haver imputacions judicials d'algun tipus per a les persones que han pogut cometre algun tipus de delictes en la redacció d'un decret nul o anul·lable. De fet, el 23 de desembre de 2010 va entrar en vigor la nova reforma del codi penal, que estableix dues tipificacions específiques per als funcionaris que informin favorablement autoritzacions urbanístiques o ambientals manifestament il·legals en l'àmbit ambiental (modificació d'articles 320 i 329) al títol *De los delitos relativos a la ordenación del territorio y el urbanismo, la protección del patrimonio histórico y el medio ambiente*.

Per contra al que pensen alguns alcaldes de les zones afectades, i membres de les empreses eòliques, el (suposat) creixement econòmic del territori no es pot fer d'esquenes al territori, el paisatge i el medi ambient. És per això que des de la independència que dona el fet d'estar apartat d'interessos polítics i econòmics, ens alegrem per la sentència, i desitgem que es converteixi en ferma per solucionar d'arrel un problema que ja va néixer en mancances molt greus.

grups ecologistes del territori, i quan es va donar la possibilitat d'escoltar-los, es va fer a destemps, quan ja estava aprovat. En el fons, perquè a part de ser una decisió imposada pel Govern, no solucionava cap problema de l'energia eòlica; més aviat els agreujava, podent massi-

ficar sense límit una part considerable del territori. A més a més, permet la construcció de parcs eòlics sense una avaluació prèvia d'impacte ambiental, malgrat per desgràcia moltes vegades no serveixen de gaire. Aquest últim punt ha sigut clau en l'anul·lació del decret (per

. EN CALENT

“He viscut el 10A com un acte revolucionari; ho dic molt convençut”

Humbert Roma, voluntari de Barcelona Decideix a Horta-Guinardó



David Fernández

Com has viscut el 10A a Barcelona?

Com un acte revolucionari; ho dic molt convençut. Després de tot el que he viscut, concluc que, avui, fer política -quecom molt diferent de fer de polític- és un acte emancipador del tot. Ho dic, també, pel que he vist aquests mesos: l'obstacle permanent i més gran que hem tingut ha estat el “no m'interessa”. I he arribat a la certesa que el contrari de la política és la por, real o imaginada.

Has extret més conclusions en calent?

Sí. Una, que la crida a no votar apel·lant a la unitat és l'inici del totalitarisme. Perquè la base de la llibertat no pot ser mai la por o l'excusa barroera de la cohesió. La llibertat és la lliure discussió i confrontació d'idees i projectes: per

això cal agrair tant l'exercici democràtic dels qui han votat *no*. I una altra idea cabdal, apresada d'un jove equatorià de vint anys: cohesió és que una nació no exclou mai cap dels seus membres. En aquest sentit, la consulta ha estat un reconeixement ple de la igualtat de drets per totes les persones. **La consulta hagués resultat impossible sense el voluntariat actiu. Què en penses?**

Tot plegat, increïble. Diria que, si les revoltes del món àrab han estat de joves revoltats, bona part de les més de 3.000 persones voluntàries de la consulta han vertebat una autèntica “revolta dels jubilats”. I cal recordar que, fins fa dos mesos, Barcelona Decideix tenia una sola persona alliberada. Per això hi insisteixo tant: avui dia, fer política sense interessos partidistes és revolucionari. Fer política, senzillament. Revolucionari del tot.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.



Civisme: sis anys després

Jordi Oriola i Folch, Barcelona

Han passat sis anys de l'aprovació de l'ordenança del civisme a Barcelona i han passat dues coses que ja preveïem. La primera és que no s'ha aplicat. Pretenia regular infinitat d'activitats quotidianes i no hi ha suficients policies per aconseguir-ho. Però l'objectiu de l'ordenança no era establir una llei que els policies haguessin de fer complir, sinó emparar els policies quan aquests (o els seus caps) decidissin prohibir alguna cosa per algun motiu concret. Així, una llei que de vegades es fa complir i altres no, és una llei que ha augmentat l'arbitrarietat de les actuacions policials. En segon lloc, l'ordenança ha instal·lat l'adjectiu “incívic” en primera línia del vocabulari ciutadà. Aquesta etiqueta-sac permet assenyalar ràpidament com a culpables a uns col·lectius molt determinats: immigrants, venedors ambulants, prostitutes, indigents, *skaters*, joves... A la ciutat hi ha molts problemes (privatització de l'espai públic, violència immobiliària, soroll, precarietat laboral, abusos laborals dels immigrants, discriminacions, etc...) i tot això no ha estat assenyalat com a “incívic”. Malgrat que la llei tenia per títol “Mesures per fomentar la convivència”, de la manera com va ser plantejada, presentada i atada per la classe política i pels mitjans de comunicació va servir perquè els barcelonins opinessin a l'uníson que certs col·lectius de persones que no es comportaven bé. Va afavorir els judicis intolerants en comptes de promoció del respecte, l'empatia i el diàleg com a solucions per als conflictes.

Per sort, la ciutadania va més enllà dels marcs institucionals, i la vida ha posat les coses al seu lloc. Però podem dir que l'ordenança del civisme és una mala llei que cal retirar.



Indigneu-vos!

Cecília Llesuy, La Pobla de Segur

A cabo de llegir un llibre de només 60 pàgines, però que n'és de complet! L'ha escrit Stéphane Hessel, un jove de 93 anys que va formar part de l'equip redactor de la Declaració Universal dels Drets Humans.

Aquest savi és l'exemple més palès de la cultura ben entesa, aquella que ens fa realment lliures. Hessel ha sofert totes les humiliacions imaginables, però malgrat tot ha preservat intacta la seva dignitat com a persona. Lluny d'estèrils ressentiments, convida els joves a lluitar perquè no se'ls hi arrabassin els drets obtinguts pels lluitadors com ell mateix. Demana que no s'engorronixin i lluitin pels drets democràtics de llibertat i de justícia.

Indigneu-vos és un clam a l'acció positiva, a aquella que no es resigna a les inèrcies imposades i que batalla contra la desigualtat dels individus.

. EDITORIAL

Escanyar el sistema sanitari

La declaració que va fer el conseller de Salut Boi Ruiz el 12 d'abril per calmar els ànims de les plantilles d'hospitals i centres d'Atenció Primària davant les retallades que ell mateix impulsa són, directament, un insult a la intel·ligència. El conseller va afirmar que l'atenció sanitària, la primària i les patologies greus quedarien excloses del pla de xoc de la Generalitat. Només faltaria! Cal dir que menteix deliberadament. A hospitals com L'Hospital Clínic o l'Hospital de l'Esperança s'estan tancant els serveis d'urgències. Així mateix, les professionals sanitàries asseguren que els tancaments de quiròfons i llits col·lapsaran les urgències, que ja estan prou saturades. Com ens pot garantir, doncs, que aquestes retallades no costaran cap vida, més enllà d'un

acord de govern? Cap ni un. Aquestes declaracions també susciten un altre debat: qui decideix què és urgent i què no ho és? Operar una persona gran de cataractes o d'una pròtesi de genoll no és urgent? És condemnar-la a restar a casa seva *ad eternum*, una condemna a la reclusió social. Les mesures que està emprenent el govern de CiU no són, com pretenen vendre, mesures per pal·liar el dèficit o per garantir la sostenibilitat del sistema públic. Quina barra! Són, sense anar més lluny, l'inici d'un canvi estructural, del qual el sector privat serà el principal beneficiat. Per sort, aquest pas ja està trobant entrecans a força CAP i hospitals, les plantilles dels quals comencen a sortir als carrers, de la mà de les pacients i dels barris per plantar cara.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Cinc anys més a prop

Xavi Miquel
directa@setmanaridirecta.info

“Els mitjans de comunicació són els exèrcits del segle XXI”, deia Ramon Barnils, a qui aquests dies recordem en els deu anys de la seva mort. I crec que tenia tota la raó, ja que avui dia els mitjans de comunicació poden infringir molt més mal que un exèrcit totpoderós. Els mitjans són veritat i, sobretot, creen la realitat. Ens fan com a persones, ens adulteren les idees, ens creen les necessitats i ens jutgen constantment per tal que prenguem el camí correcte. És evident que tot allò que no surt als mitjans no existeix i ho podem veure perfectament en aquests temps, ja que si els *mass media* s'haguessin dedicat a parlar dels culpables d'aquesta crisi, en

comptes de centrar totes les notícies en les conseqüències (i les seves conseqüències filtrades), no estariem tan malament ni tan anestesiats. I penso que totes les revoltes, perquè siguin fructíferes, han de provocar una conscienciació important, han de servir per entendre les causes de tota situació. I és així, també, que nosaltres ens hem de dotar d'aquests exèrcits i, d'entre totes les alternatives informatives que hi ha, la DIRECTA ocupa un espai important des de fa cinc anys.

Un setmanari fet des dels moviments socials, amb visió crítica, amb contundència en l'explicació de les notícies, amb rigorositat, però apartant-se de la neutralitat que creuen donar els mitjans de comunicació de masses. Perquè no crec que avui sigui possible la neutralitat. Amb el

bagatge de cinc anys a l'esquena i amb les ganes de molts més números per endavant. Amb l'aprenentatge dels errors i la convicció que és necessari.

I aquest és l'exèrcit de la DIRECTA. L'exèrcit de les que no tenen res a perdre, perquè no queda gaire més per perdre; l'exèrcit de les que somien esperes en un món que s'enfonsa a marxes forçades; l'exèrcit d'aquelles per qui la indignació continua sent el sentiment rutinari de cada dia. Així doncs, crec que el proper 23 d'abril totes les persones que amb el nostre granet de sorra hem fet possible arribar fins el cinquè aniversari hem de celebrar-ho, contentes i encoratjades, per un breu espai de temps (que tampoc en tenim tant) i sentir-nos orgullosos. Al cap i a la fi, ja hi som una miqueta més a prop.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana us fem dues invitacions. Una, a la inauguració de l'exposició dels cinc anys d'il·lustracions de la DIRECTA. Serà el dijous 14 d'abril a les 8 de la tarda al Centre Cívic Parc Sandaru, situat al carrer Buenaventura Muñoz número 21 de Barcelona. I també us recordem que, si voleu portar l'exposició al casal, ateneu, centre social, etc. del vostre barri o poble només cal que us poseu en contacte amb nosaltres. En segon lloc, us convidem a visitar-nos a la redacció de la DIRECTA, al carrer Riego 37, baixos esquerra, de Barcelona, cada dimecres de 9:15h. a 12h. i a ajudar-nos a etiquetar i preparar les directes pel seu enviament postal. Aquesta activitat, sentint-ho molt, no la podeu portar al vostre ateneu, però nosaltres estarem encantades que vingueu a veure'ns. Ens podeu ajudar una estona, ens podem conèixer... Som al carrer cooperatiu més curt d'Europa! Allà ens trobareu! Fins la setmana que ve. Salut!!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

GUSTAVO BEROCAN

La radiació és invisible.
Nosaltres, les víctimes, també.



. FE D'ERRADES

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info – directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.



ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info – ediciodirecta@gmail.com
fotografia@setmanaridirecta.info – il.lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info – distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info – administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Il·lucra | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | David Bou Somolinos Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Montiel La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Albert Garcia IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Xavi Martí COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Tània Miró DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: R.C.P. SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONES NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONES: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespontent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

La lluita contra les capelles a les universitats | PÀG. 9

La policia desallotja el CSO Eskondite de Molins | PÀG. 9

Un camp de golf finançat per l'Ajuntament | PÀG. 12

La darrera pineda de Gavà podria estar en perill | PÀG. 12



BARCELONA · LA PROTESTA UNITÀRIA ARRENCARÀ SOTA EL LEMA 'EL SEU JOC HA ACABAT, ARA ENS TOCA A NOSALTRES'

La marxa de l'1 de Maig trepitjarà per primer cop els barris més elitistes

S'ha recuperat la màxima "que la crisi la paguin els rics" i la manifestació recorrerà alguns dels carrers més emblemàtics de la Barcelona opulenta situada entre la Via Augusta i Pedralbes

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Ha estat un dilema recurrent durant les mobilitzacions anticapitalistes unitàries de l'1 de Maig dels últims anys: circular pels barris populars o travessar els guetos elitistes dels barris rics de la ciutat de Barcelona. Enguany per primer cop, s'ha escollit la segona opció i s'ha recuperat la màxima "que la crisi la paguin els rics". La manifestació del vespre d'aquesta jornada en suport als treballadors i treballadores recorrerà alguns dels carrers més emblemàtics de la Barcelona opulenta situada entre la Via Augusta i Pedralbes. El punt de partida serà

La marxa denunciarà la situació laboral i de l'habitatge i exigirà un altre model de repartiment de la riquesa

als Jardins de Gràcia a les 5 de la tarda. El lema escollit pel cartell de convocatòria de la marxa és prou significatiu i eloqüent: *El seu joc ha acabat, ara ens toca a nosaltres*. La protesta, però, no només es convoca en relació a les problemàtiques del món laboral, enguany també vol ser una suma transversal de les lluites per l'habitatge i, en general, per un altre model de repartiment de la riquesa. En aquest sentit, el material que s'ha



Una dona observa l'aparador d'una botiga de luxe a l'avinguda Diagonal de la ciutat de Barcelona

editat per convocar l'acte incorpora el dibuix d'un gran taulell del joc del *Monopoly*, on es veuen cases que fan referència a les revoltes àrabs, els desnonaments de famílies hipotecades, la privatització de serveis públics, l'augment de l'edat de jubilació als 67 anys o els casos recurrents de corrupció política. Per més informació es pot accedir a la web www.aranosal-tres.org.

Cal recordar que, precisament, la zona de la ciutat per on transitarà la marxa del Primer de Maig és on s'ubiquen les principals seues

dels lobbies financers i empresarials que han impulsat l'actual escenari de retallades socials. Una de les més emblemàtiques és l'escola ESADE, amb seu a l'avinguda de Pedralbes. La majoria de dirigents de CiU i el PP han sortit de les seves aules, però també nombrosos capostos socialistes, com ara l'alcalde de Barcelona Jordi Hereu. Les estadístiques del vot en aquest territori habitat per les elits barcelonines també ens mostren que és l'única zona on Convergència i Unió guanya per majoria absoluta; però si filem més prim,

podem veure que, a dos d'aquests barris situats al districte de Sarrrià-Sant Gervasi, el Partit Popular guanya les eleccions per àmplia majoria.

Anticapitalista des de 1998

El Primer de Maig de 1998, sota el nom de Resistència Anticapitalista, diferents col·lectius autònoms i revolucionaris de Barcelona van convocar una manifestació innovadora. Apel·lant a l'acció directa i a l'autoorganització de les precàries i les aturades, van voler fer de l'1 de Maig un espai per al



conflicte, per combatre les ETT, el govern i la patronal, però també anant més enllà -i en contra- dels sindicats majoritaris. De Canaletes al final de les Rambles al crit de "Contra el capital, guerra social", prop de 800 persones van atacar bancs i es van enfrontar a la policia. S'havia obert l'espai de la tarda, una cita referencial per la gent que cridava "1 de Maig combatiu, prou folklore sindical!", en referència a les marxades de CCOO i UGT. L'any 2000 s'hi van afegir els sindicalistes d'En Construcció, de Telefónica. Sota el lema *Contra l'imperi de les multinacionals*, els dies anteriors es van sabotejar i ocupar desenes d'oficines de l'operadora. Des d'aleshores, la cita de la tarda ha viscut diferents etapes: les tres celebrades sota el nom de *MayDay* (8.000 persones el 2004) i, més endavant, la manifestació alternativa separada en blocs (llibertari, esquerra independentista, sindicalisme alternatiu, etc...). El 2010, 400 activistes de la manifestació van ocupar el luxós Hotel Mandarin del passeig de Gràcia i van apel·lar a un nou cicle de combativitat.

, així està el pati

EL CAMP · LLUITA

Hospitals de Reus, Tarragona i Valls també plantegen mobilitzacions

Josep Maria Llauredó
elcamp@setmanaridirecta.info

Les retallades sanitàries no s'acabaràn amb les 200 treballadores de l'Hospital Joan XXIII de Tarragona. A més dels acomiadaments, la retirada de llits i el tancament de plantes, que ja afecten diverses persones malaltes que veuen impossibilitat el seu accés a operacions quotidianes, els Centres d'Atenció Primària tampoc no tenen gaire clar el seu futur. Tot i que les dades i els percentatges en relació als serveis públics són alarmants, sembla que encara no està tot dat i beneït. Els centres concertats, com l'Hospital Sant Joan de Reus, el Santa Tecla de Tarragona o el Pius de Valls ja s'oloren que la tisora també passarà per les seves bates. Es comenta que les direccions no volen fer pública la decisió fins que no es facin totes les eleccions sindicals, però la CGT fa mesos que treballa, al Pius de Valls, per denunciar els plans d'eliminar la planta quirúrgica, llits i també algun acomiadament que s'ensumen i que encara no ha traspassat els despatxos de direcció. Mentrestant, demanen mesures per estalviar als sindicats, amb propostes que freguen l'absurd com no

Les protestes començaran el dia 27 d'abril a la ciutat de Valls

haver de pagar sous els mesos d'estiu per enviar els professionals a voltar el món amb Metges sense Fronteres. Davant l'evidència que això no ha fet més que començar, els sectors de professionals i els moviments socials del Camp han començat a plantejar iniciatives conjuntes per fer sentir la seva veu a favor d'uns serveis de qualitat, sobretot en temps de crisi. El 6 d'abril, davant del Joan XXIII, sindicats i treballadores van decidir el full de ruta de les mobilitzacions, que començaran el 27 d'abril a Valls. D'altra banda, també han rebut el suport de la Federació d'Associacions de Veïns de Tarragona, que juntament amb associacions de mares i pares, pensionistes i sindicats han convocat pel 12 de maig a les 7 del vespre, dos dies abans de la manifestació unitària a Barcelona. Mentre no arriba la veu al carrer, les urnes dels centres de treball de Tarragona han fet experimentar un canvi, després que la CGT hagi assolit set delegats al Joan XXIII i a Santa Tecla i hagi esdevingut la primera força.

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT · PREPAREN MOBILITZACIONS CONJUNTES AMB LA RESTA DE CENTRES SANITARIS

L'Hospital de Bellvitge planta cara a una retallada que podria arribar al 13%

David Nieto i Solé
redaccio@setmanaridirecta.info

Als portes de l'Hospital Universitari de Bellvitge, el 6 d'abril, es va convocar -per primera vegada des que l'actual govern de CiU és a la Generalitat- una concentració unitària per protestar contra les retallades proposades pel conseller de Salut Boi Ruiz (que també és president de l'Associació Catalana d'Hospitals, una entitat privada) al Parlament de Catalunya. Aquestes retallades, que representen un total d'un 5% menys de pressupost per la sanitat pública que l'any anterior, preveuen no contractar personal suplent, no cobrir les places del personal jubilat i reduir personal d'alguns serveis. Tot això suposarà el tancament de consultes, sales d'operacions i plantes d'hospitalització i comportarà la disminució del personal d'urgències, que, de retruc, implicarà una davallada de la qualitat del treball i una demora en el temps de tractament de les diferents patologies. Es tancarà un 40% del servei de l'hospital, aproximadament, cosa que afectarà prop de 700 contractacions i perjudicarà tant les usuàries com les treballadores. Però això no és tot. Segons fonts de la gerència de l'hospital, "l'objectiu real del Departament de Salut és arribar a retallar fins el 13% de tota la partida pressupostària de Salut (78 milions d'euros només a Bellvitge), amb mesures encara desconegudes, però segurament més dràstiques". Tots aquests elements van fer que la concentració del dia 6 arrebegué més d'un miler de persones que, de forma espontània, van sortir a tallar l'autovia de Castelldefels durant



Un gran nombre de treballadores de l'hospital de Bellvitge assisteixen a una assemblea per fer front a les retallades

uns minuts per fer visible la protesta. L'endemà, el 7 d'abril, es va convocar una altra concentració. En aquesta ocasió, UGT i CCOO es van desvincular de la protesta i la direcció de l'hospital va boicotejar les assemblees informatives que es van fer a les 8 del matí i a dos quarts de 8 del vespre denegant l'accés a la sala d'actes. Tot i la manca del suport dels sindicats majoritaris, CGT, Metges de Catalunya i USOC van mantenir la convocatòria, que va tornar a ser multitudinària i va repetir el tall de trànsit del dia anterior. Tornant cap a la Gran Via, alguns grups de treballadores es van dirigir als despatxos que tenen els sindicats UGT i CCOO a l'edifici central de l'hospital amb una actitud hostil i recriminant l'actuació desmobilitzadora que els ha caracteritzat

en gairebé tots els conflictes amb l'administració pública. Alhora, un altre grup espontani es va dirigir cap al despatx del gerent de l'hospital, Xavier Corbella, que va haver de sortir acompanyat pel servei de seguretat. Per si no n'hi hagués hagut prou, el dia 8 al migdia, un miler de persones van tornar a tallar l'autovia -tal com s'havia decidit a les assemblees del dia anterior- i van animar les treballadores de l'Institut Català d'Oncologia (ICO) a sumar-s'hi. Mantenint la força d'aquestes mobilitzacions, l'11 d'abril, una assemblea molt atapeïda celebrada a la sala d'actes de l'hospital va decidir convocar una altra concentració a les portes de l'edifici central el dimecres 13 d'abril a la 1 del migdia. Aquesta convocatòria es farà en coordinació

amb d'altres centres hospitalaris com l'Hospital Clínic, l'Hospital de la Vall d'Hebron, l'Hospital del Mar i l'Hospital de l'Esperança, que també donen suport a la manifestació convocada per usuàries a la plaça Colom de Barcelona a les 6 de la tarda en contra de les retallades, sota el lema *Indigneu-vos!* s'afegeixen a la concentració del dijous 14 d'abril a les 6 de la tarda a la plaça de Sant Jaume de Barcelona. L'ambient que es respira a l'Hospital de Bellvitge és de molta exaltació. Fa l'efecte que aquesta és la gota que ha fet vessar el got dels nombrosos abusos que han aplicat els diferents governs de la Generalitat contra el personal fixe i suplent, tant en anys de bonança econòmica com en situació de crisi.

El Consorci Parc de Salut Mar amenaça d'acomiadar 350 treballadores

El Consorci Sanitari Parc de Salut Mar de Barcelona va amenaçar d'acomiadar 350 treballadores, durant una trobada amb el comitè d'empresa, si no s'acceptava una reducció de les condicions laborals. El consorci agrupa centres d'assistència com l'Hospital del Mar o l'Hospital de l'Esperança, d'investigació com l'Institut Municipal d'Investigació Mèdica i de docència a instituts, escoles i facultats de la UAB i la UPF. La retallada, que serà de 14.615.273 euros, afectarà principalment els serveis assistencials, les condicions laborals i els llocs de treball. Així doncs, mentre la retallada als comandaments i la



Tall de trànsit efectuat el 12 d'abril a la travessera de Gràcia de Barcelona

direcció no arriba al 2%, l'Hospital de l'Esperança tancarà 50 llits, el servei d'urgències i les sales d'operacions de tarda. Les

condicions laborals també es veuran afectades amb mesures com la reducció del 50% de la paga d'abril o la reducció de les vacances de Setmana Santa i Nadal i les de lliure disposició. L'episodi que tanca la proposta de retallades és l'acomiadament d'entre 70 i 80 treballadores, que podrien convertir-se en 350 per l'amenaça de l'empresa de fer un ERO. El comitè d'empresa va titllar la proposta del consorci d'"inadequada" i "injusta" i hi va mostrar el seu "rebuig unitari". També va recordar que cada treballadora ja va contribuir a la reducció de la despesa amb la contenció del seu salari. MANU SIMARRO

, així està el pati

BARCELONA · NOVES IMPUTACIONS ASSENYALEN CÀRRECS SITUATS MÉS AMUNT EN LA CADENA JERÀRQUICA

El jutjat investiga més policies en la trama de suborns i narcotraficants



Declaració del directiu de Securitas que rep el sobrenom de 'Manzanita'



El tinent de la Guàrdia Civil P. de la M. declara durant la vista

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Agents de la Guàrdia Civil imputats, nous mossos d'esquadra investigats i altres càrrecs dels cossos de seguretat i de l'administració al punt de mira de les investigacions desenvolupades per la fiscalia anticorrupció i el jutjat d'instrucció número 1 de Barcelona. Des de finals de febrer d'enguany, la trama de corrupció que vincula cossos policials i una xarxa de narcotraficants (DIRECTA 208, 209 i 211) ha agafat impuls de nou, amb nous informes sota secret de sumari i d'altres que s'han donat a conèixer als advocats de les parts personades a la causa. Un d'aquests documents és un informe nou del Servei d'Assumptes Interns de la Guàrdia Civil datat el 7 de març de

2011 que, a diferència de l'anterior (datat a mitjans de 2010), assenyalava dos agents com a presumptes autors dels delictes de falsificació documental i obstrucció a la justí-

Les escoltes han desembocat en nous indicis delictius a l'entorn d'unitats dels Mossos de Gavà i Sabadell

cia: el tinent P. de la M. i el sergent R.J. També s'han obert noves diligències declarades en secret de sumari i s'han iniciat noves investigacions de funcionaris policials amb càrrecs de més pes dins l'es-

cala de comandaments dels Mossos d'Esquadra. Les escoltes telefòniques que van desencadenar la detenció per delictes de suborn, associació il·lícita i tràfic d'influències, en un primer moment, d'un agent de la comissaria de Sant Cugat del Vallès, un caporal de Sant Feliu de Llobregat i un sotsinspector de Vilanova han desembocat en nous indicis delictius a l'entorn de la Unitat d'Investigació de Gavà i de la Divisió d'Investigació Criminal dels Mossos d'Esquadra ubicada a la macrocomissaria de Sabadell. D'aquestes noves perquisicions, se'n podrien derivar noves atribucions delictives. En aquest sentit, el jutge que instrueix la causa ha demanat més informes a la Divisió d'Assumptes Interns dels Mossos d'Esquadra perquè aclareixin quins delictes haurien comès a-

quests agents implicats a la trama de suborns i favors entre cossos policials i una xarxa de narcotraficants liderada per Manuel Gutiérrez Carvajo, segons sostenen la fiscalia anticorrupció i el propi magistrat. A la mateixa causa, el jutge també manté la imputació de Carles Quílez, director d'anàlisi de l'Oficina Antifrau de la Generalitat, que hauria rebut una moto de 9.600 euros com a obsequi de la banda, tot i que ell ho nega i assegura que la va comprar "a terminis". Una altra de les imputacions assenyalava un exguàrdia civil i actualment alt directiu de l'empresa Securitas (amb el sobrenom de *Manzanita*), a qui el jutjat acusa d'haver proporcionat una pistola a Gutiérrez Carvajo i li atribueix un delictes de tinença il·lícita d'armes.

BARCELONA · LLUITA Grups de feministes se sumen a la lluita contra l'existència de capelles a les universitats públiques de l'Estat

Albert Bellido
redaccio@setmanaridirecta.info

Un grup d'estudiants i membres de diversos col·lectius feministes de Madrid van realitzar una acció simbòlica i completament pacífica, el dijous 10 de març, per denunciar l'existència de capelles a les instal·lacions de les universitats públiques de l'Estat. La denúncia va consistir a fer una processó, que va començar a la facultat de Ciències Polítiques de la Universitat Complutense de Madrid i va arribar fins a la capella situada a la facultat de Psicologia de la mateixa universitat, al campus de Somosaguas. Un cop allà, van llegir un comunicat on es criticava la intrusió del dogma religiós en l'àmbit públic i algunes participants van lluir consignes pintades als pits. Aquestes accions pacífiques, però, han patit diverses represalies. La repressió viscuda al campus de Somosaguas ha reactivat el conflicte. Diversos grups feministes de la ciutat de Barcelona ja han mostrat la seva indignació davant la repressió rebuda durant l'acció del campus de Madrid i no descarten promoure algun tipus de protesta en solidaritat amb les companyes denunciades. La capella de la facultat d'Economia i Empresa de la UB torna a estar al punt de mira, però aquest cop ja no només és l'estudiantat qui pretén denunciar l'assetjament de l'Església a l'esfera pública.

Tot i el to pacífic i merament simbòlic de la protesta de Madrid, les participants de l'acció han viscut tot tipus de represalies per part de la justícia de l'Estat i també de membres de diversos grups de l'extrema dreta. Les participants estan denunciades per profanació i la pena màxima arriba fins els sis anys de presó. A les facultats madrilenyes, es poden llegir pancartes feixistes que recriminen l'atac a l'Església.

La polèmica sobre les capelles a les universitats va començar el novembre passat a la facultat d'Economia i Empresa de la UB, on les assemblees d'estudiants de Diagonal van emprendre una campanya per eradicar el conveni que mantenen la UB i l'Arquebisbat de Barcelona, que obliga la facultat a cedir un espai pel culte catòlic. El procés de protestes a la UB es mantenia a l'espera d'un pronunciament per part del rector a favor d'endegar un debat entre la comunitat universitària respecte si s'ha de mantenir vigent el conveni en qüestió, que desembocqués en un mecanisme de decisió vinculant per part de la comunitat.

Desallotjament per sorpresa del CSO Eskondite de Molins

Set furgonetes de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra van desallotjar, el 12 d'abril a tres quarts de 7 de la matinada, el CSO Eskondite, ubicat al passatge del Terraplè i okupat des del juliol de 2007. L'espai es trobava en data oberta de desallotjament des del 8 d'abril, arran d'una demanda presentada per l'empresa Taibeiros Gestión Global, una gestora de fons immobiliari del Banco Pastor. El desallotjament va transcórrer sense cap incident ni detencions. Dels de les 7 del matí, una quinzena de persones van estar concentrades davant l'edifici. Un grup d'operaris van destruir l'immoble (cosa que tècnicament s'anomena *vandalització*) i després el van tapiar. Com a resposta al desallotjament, l'assemblea del centre social va convocar una concentració el mateix dia a la tarda al centre del municipi. J.R.



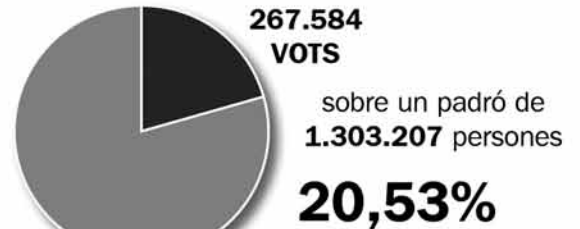
, així esta el pati

10A Consultes d'autodeterminació a 22 municipis

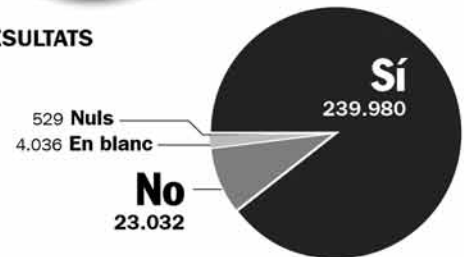
DADES DEL TOTAL DE REFERÈNDUMS EL 10A

COMARCA	MUNICIPI	PADRÓ	VOTS	PARTIC.	SÍ	NO	EN BLANC	NULS
Anoia	Bellprat	82	37	45.12 %	36 (97.30%)	0 (0%)	1 (2.70%)	0 (0%)
Anoia	Calaf	3022	630	20.85 %	607 (96.35%)	21 (3.33%)	2 (0.32%)	0 (0%)
Anoia	Calonge de Segarra	173	68	39.31 %	65 (95.59%)	1 (1.47%)	0 (0%)	2 (2.94%)
Anoia	Castellfollit de Riubregós	192	67	34.90 %	65 (97.01%)	1 (1.49%)	1 (1.49%)	0 (0%)
Anoia	El Bruc	1602	329	20.54 %	313 (95.14%)	12 (3.65%)	4 (1.22%)	0 (0%)
Anoia	Pujalt	185	63	34.05 %	62 (98.41%)	1 (1.59%)	0 (0%)	0 (0%)
Anoia	Sant Pere Sallavina	148	68	45.95 %	64 (94.12%)	4 (5.88%)	0 (0%)	0 (0%)
Anoia	Santa Margarida de Montbui	740	306	41.35 %	298 (98.03%)	1 (0.33%)	4 (1.32%)	1 (0.33%)
Baix Camp	Prades	577	224	38.82 %	207 (92.41%)	7 (3.12%)	10 (4.46%)	0 (0%)
Baix Ebre	El Perelló	1801	487	27.04 %	481 (98.77%)	5 (1.03%)	1 (0.21%)	0 (0%)
Baix Llobregat	Gavà	43297	2351	5.43 %	2133 (90.73%)	203 (8.63%)	9 (0.38%)	6 (0.26%)
Baix Llobregat	Sant Climent de Llobregat	3106	757	24.37 %	720 (95.11%)	25 (3.30%)	12 (1.59%)	0 (0%)
Barcelonès	Barcelona	1205639	257645	21.37 %	230590 (91.06%)	22626 (8.94%)	0 (0%)	0 (0%)
Gironès	Sant Julià de Ramis	2370	282	11.90 %	277 (98.23%)	4 (1.42%)	1 (0.35%)	0 (0%)
Noguera	Bellmunt d'Urgell	173	98	56.65 %	80 (81.63%)	9 (9.18%)	7 (7.14%)	2 (2.04%)
Selva	Bianes	33534	2841	8.47 %	2718 (95.67%)	76 (2.68%)	46 (1.62%)	1 (0.04%)
Tarragonès	La Pobla de Montornès	2883	228	7.91 %	224 (98.25%)	3 (1.32%)	0 (0%)	1 (0.44%)
Vallès Occidental	Reiñers	600	191	31.83 %	178 (93.19%)	12 (6.28%)	1 (0.52%)	0 (0%)
Vallès Oriental	Campins	352	136	38.64 %	122 (92.42%)	8 (6.06%)	1 (0.78%)	1 (0.76%)
Vallès Oriental	Fogars de Montclús	367	189	51.50 %	178 (94.18%)	0 (0%)	6 (3.17%)	5 (2.65%)
Vallès Oriental	Montseny	283	100	35.34 %	96 (96.00%)	1 (1.00%)	3 (3.00%)	0 (0%)
Vallès Oriental	Valldorriana	2081	487	23.40 %	466 (95.88%)	12 (2.47%)	8 (1.65%)	0 (0%)

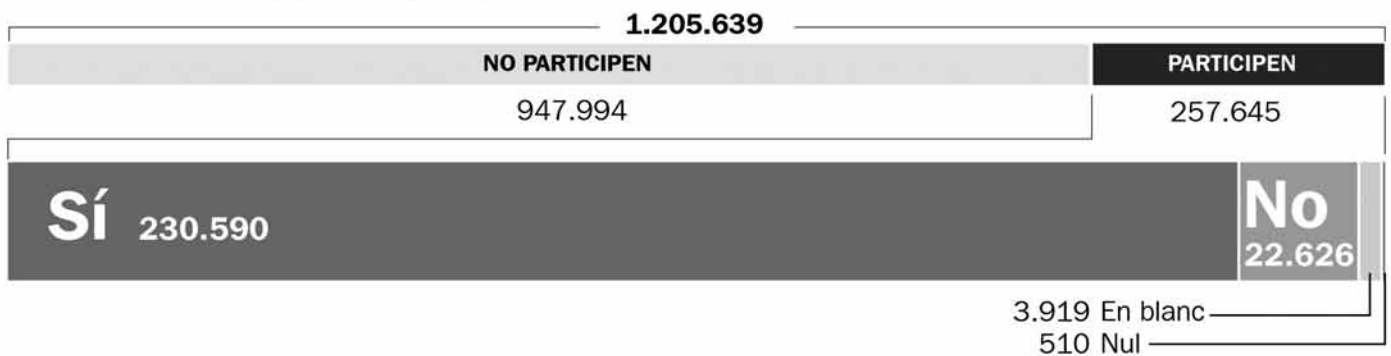
DADES DE PARTICIPACIÓ



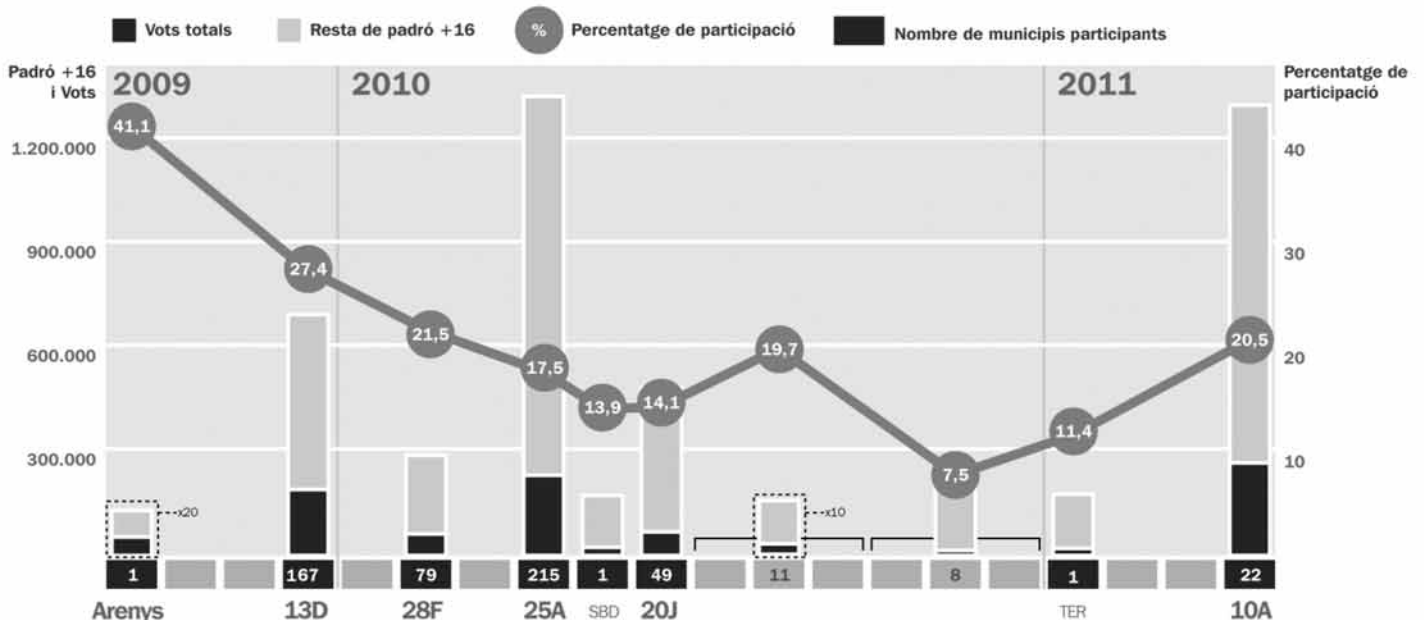
RESULTATS



LA CONSULTA A BARCELONA



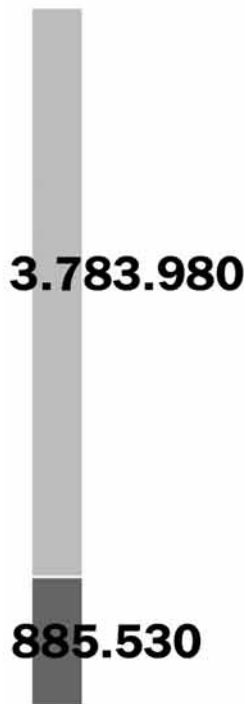
20 MESOS DE CONSULTES



, així està el pati

MOVIMENT EN GLOBAL

PARTICIPACIÓ



POBLACIÓ*



*Cens electoral (>18)

MUNICIPIS



Xapes de la consulta al col·legi electoral de l'AAVV de l'Eixample Esquerra de Barcelona

CATALUNYA • 883.141 CATALANS I CATALANES HAN VOTAT A LES CONSULTES SOBRE LA INDEPENDÈNCIA

I ara... què?: 100 activistes demanen una Conferència Nacional per la Independència

Una part de les promotores de la consulta proposen un full de ruta per mantenir la pressió sobiranista fins al referèndum

Sergi Picazo
redaccio@setmanaridirecta.info

Confirmat: 883.141 catalans i catalanes han votat a les consultes; 554 localitats, des del poble més petit de Catalunya -Sant Jaume de Frontanya- fins al més important -Barcelona. Molt bé. I ara, què? Els partits polítics intentaran treure suc del moviment proconsultes. Sorgiran lideratges propis i aliens. Uns voldran anar més ràpid, d'altres més lents. L'esquerra i la dreta independentista s'enfrontaran o s'uniran? Tanmateix, el que és segur és que el moviment social generat continuarà expressant-se al carrer. El dubte és si continuarà movent-se per baix i per l'esquerra o ho farà per dalt i per la dreta.

Un dels portaveus de la Coordinadora Nacional de les Consultes, Josep Maria Ximenis, l'endemà de la consulta de Barcelona, va destacar que el país "ha canviat molt" durant els últims anys i ha passat de ser del català empenyat al del "català il·lusionat". Però, com tot moviment social, el "català il·lusionat" necessita tàctica i estratègia. Veus com la del cantautor Cesc Freixas ja s'han alçat per fer un

avís: "Mentre alguns pensen com vehicular el moviment popular cap a la política, altres apostem per transportar la política cap al moviment popular", deia l'11 d'abril al seu Twitter.

Ara per ara, l'únic full de ruta sobre la taula és la proposta que van fer el dimarts 12 d'abril un centenar d'activistes procedents de

Volen constituir una Assemblea Nacional Catalana oberta a tot el sobiranisme

l'entorn de la Coordinadora Nacional de les Consultes. El grup, anomenat Moviment per la Independència, va fer una crida a una Conferència Nacional per la Independència -el dia 30 d'abril al Palau de Congressos- i a constituir una Assemblea Nacional Catalana (ANC) oberta a tot el sobiranisme. L'objectiu, segons expliquen, és aprofitar l'esperit de les consultes per aglutinar gent procedent de l'atomitzat teixit sobiranista i man-

tenir viva la pressió del moviment fins a aconseguir la convocatòria d'un referèndum vinculant. Entre d'altres, signen la crida dirigents del món polític com l'expresident del Parlament Ernest Benach, l'eurodiputat Oriol Junqueras i l'exconseller Joan Manuel Tresserras (tots d'ERC), els diputats Toni Strubell i Uriel Bertran (Solidaritat) i el regidor de la CUP d'Arenys de Munt Josep Manel Ximenis. També hi posen la cara alguns personatges habituals: l'economista Elisenda Paluzie, l'actor Joel Joan, l'escriptora Patrícia Gabancho o l'historiador Jaume Sobrequés. El seu full de ruta, penjat a la web www.assemblea.cat, proposa crear una direcció de l'ANC i impulsar assemblees territorials -arreu dels Països Catalans- durant un any; després, plantegen fer un acte-concert central semblant al que va organitzar La Crida a la Solidaritat al Camp Nou l'any 1981; una nova onada de consultes organitzades pels ajuntaments; una cadena humana que encercli Barcelona i tot tipus d'actes de desobediència civil. "La fita d'arribar a la fase final durant l'any 2014 no és impossible", diuen al full de ruta que han proposat.

Dubtes i incerteses

Els dubtes, però, són molts; i les incerteses més encara. Primer, el moviment de les consultes va créixer de baix i dels pobles fins a dalt i la capital. Ara, però, tot indica que un grup promotor relativament desconegut està fent les propostes cap a la base. Segons la gent que n'és membre, "120 personalitats de totes les sensibilitats polítiques" hi donen suport, "des de sectors propers al sobiranisme de CiU, PSC i ICV fins a l'independentisme parlamentari i cívic o a l'esquerra independentista". Tot i això, encara es desconeix la implicació i l'opinió de bona part de les militants de l'esquerra independentista.

També diuen que el projecte és fruit "d'un procés llarg i discret de deliberació sobre el present i el futur nacionals", però no expliquen qui ha fet aquest procés, on s'han fet els debats i qui hi ha participat. Fonts de la direcció de Barcelona Decideix van manifestar a aquest setmanari que no s'uniran a aquest procés com a plataforma; l'assumpte s'ha discutit internament i una "part del grup estava a favor d'unir-s'hi i, finalment, s'hi afegirà una part i una altra part no".

JORDI BORRAS

, així està el pati

VALLÈS OCCIDENTAL · L'AJUNTAMENT HA ASSUMIT LA GESTIÓ I ELS DEUTES DE LA INSTAL·LACIÓ ESPORTIVA

El camp de golf de Matadepera és l'únic de l'Estat que s'ha pagat amb diner públic

Anabel Raluy
terrassa@setmanaridirecta.info

L'Ajuntament de Matadepera ha assumit la gestió i els deutes del camp de golf ubicat al seu terme municipal. Fins el gener d'enguany i des de fa vint anys, la concessió pertanyia a l'empresa Club de Golf la Mola, però feia temps que aquesta no feia front als deutes que tenia. El govern municipal, en poder de Convergència i Unió (CiU) gràcies a la seva majoria absoluta, va aprovar d'assumir-ne la gestió i va convertir aquest camp de golf en l'únic de Catalunya que ha estat sufragat amb diners públics. L'Ajuntament ha indemnitzat el club de golf amb 250.000 euros en concepte de valor residual de la inversió feta. A aquestes xifres, se'ls ha de sumar l'elevada inversió que s'hauria de fer per condicionar la instal·lació.

Es dona el cas que, el juliol de l'any passat, l'Ajuntament va aprovar un pla de contenció econòmica i va retallar la partida de cultura. Per aquest motiu i com a reacció davant la manca de debat sobre aquesta decisió, va néixer la Plataforma per una alternativa al camp



Actuació de Pau Alabajos celebrada després del dinar que va convocar la Plataforma per una alternativa al camp de golf

de golf. Les seves membres consideren que un equipament o servei públic pot resultar deficitari sempre que reverteixi en un benefici per la comunitat. No és el cas del camp golf, que, segons dades del

mateix Ajuntament, "compta amb el mateix nombre d'usuàries en un mes que el camp de futbol municipal en tres dies". A finals de l'any passat, hi havia 50 sòcies actives del club, en una població formada

per prop de 9.000 persones. Per contra, CiU argumenta que "l'assumpció s'ha fet per evitar problemes més costosos" i per mirar d'"augmentar el nombre de gent associada perquè sigui viable", un

objectiu difícil d'aconseguir si es té en compte que, a deu minuts, hi ha dos camps de golf més amb uns equipaments més bons. Fins i tot ha proposat convertir-lo en una activitat extraescolar. A part de les objeccions econòmiques i ecològiques -s'adverteix que l'aigua de rec conté elements contaminants-, tant els partits a l'oposició com la plataforma denuncien que hi ha hagut "irregularitats en el procés", ja que el conveni signat entre l'equip de govern i el club no ha estat aprovat per l'assemblea d'aquest últim, motiu pel qual el PSC ha presentat un recurs de reposició del conveni. Tot i que l'Ajuntament no aporta les xifres detallades dels ingressos i les despeses del camp, diu que les pèrdues "oscil·len entre els 3.500 i 5.000 euros mensuals". De moment, la plataforma ha aconseguit el compromís de l'Ajuntament que, si al setembre el golf genera déficit, es buscaran alternatives, tot i que considera que la millor solució seria que "el camp tanqués mentre es du a terme un procés consultiu per decidir què fer-ne i de quina manera". La plataforma també demana que es tanqui mentre "s'estudien tècnicament les propostes".

BAIX LLOBREGAT · EL PLA "AFECTARÀ DE MANERA IRREVERSIBLE UNA DE LES POQUES ZONES D'AQUEST TIPUS QUE SOBREVIVEN AL LITORAL"

L'Ajuntament prepara un projecte per urbanitzar l'última pineda que queda a Gavà

Xavi Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

El ple municipal de l'Ajuntament de Gavà celebrat l'11 de gener va aprovar inicialment el Projecte d'Urbanització del Sector Llevant Mar, que pretén edificar 257 habitatges, un hotel de luxe i equipaments en un terreny d'onze hectàrees contigu a les zones protegides per la Xarxa Natura 2000, catalogat com a zona ZEPA i Lloc d'Interès Comunitari; es tracta de la pineda de Gavà i les seves dunes i l'estany de la Murtra. L'empresa promotora és Vivendes Casado, propietat de la família Casado i amb un 35% de l'accionariat corresponent al sector immobiliari de Caixa Manresa.

Un projecte sense estudi ambiental
Diferents associacions ecologistes i els grups de l'oposició de Gavà han mostrat el seu desacord total



Aquesta pineda i aquestes dunes són de les últimes que queden a Catalunya

amb el projecte d'urbanització que "afectarà de manera irreversible una de les poques pinedes d'aquest tipus que encara es conserven al litoral català", tal com exposen en un manifest conjunt que han ela-

borat. Les entitats ecologistes denuncien que el projecte d'urbanització es fa "per pressions dels promotors" i que no es pot tirar endavant perquè "no compta amb l'estudi d'impacte ambiental". També inci-

deixen en el fet que el projecte contempla la construcció d'un passeig marítim que "destruiria el sistema dunar de la zona". Un altre conflicte afegit és que l'espai es troba a tocar de l'aeroport del Prat, que ja fa anys que fa front a una problemàtica entre el veïnat i el soroll amb què aquest ha de viure diàriament. L'AVV de Gavà denuncia que "la construcció d'habitatges nous només farà augmentar la problemàtica amb nova gent". En aquest sentit, durant la tramitació del projecte, el Ministeri de Foment va interposar dos recursos davant el TSJC perquè no es fes la urbanització, ja que considerava que afectaria greument el nou veïnat. Tot i així, Foment va retirar el recurs "després de comprovar que la urbanització quedava fora de les servituds acústiques de l'aeroport". Finalment, les al·legacions presentades en contra del projecte denuncien que "no es concreta ni

es detalla l'enderrocament de l'edifici Eivissa" (situat a menys de 200 metres de la costa) i també "la manca total de transparència" perquè, entre altres coses, "els convenis urbanístics amb els agents promotors no s'han fet públics".

Un pla que ve de lluny

La zona de Llevant Mar és una franja de litoral situada prop de la zona de Gavà Mar que, des de l'any 1962, ja comptava amb un pla per urbanitzar la pineda. Els espais de la pineda, les dunes i l'estany de la Murtra constitueixen una zona verge que, tot i estar malmesa arran de la forta pressió urbanística que afecta aquesta part del litoral, encara manté les característiques de la platja mediterrània i, des de fa molts anys, és un lloc de socialització i esbarjo de diverses generacions de persones que viuen a Gavà o que vénen de fora.

La causa oblidada

Segons la UNESCO, cada dues setmanes mor una llengua. Aquesta pèrdua de diversitat cultural és molt comparable a la destrucció del medi ambient; de fet, sovint els mateixos factors que contribueixen a la desaparició d'espècies provoquen la mort d'idiomes. L'èxit del moviment ecologista i el moviment a favor de les llengües amenaçades, però, no s'assemblen en res. Mentre el primer és cada cop més important i els problemes mediambientals reben més atenció cada dia que passa, les llengües amenaçades segueixen a les fosques.

Andreu Comas
afons@setmanaridirecta.info

Anys enrere, el pensament ecologista era totalment absent a la societat europea. Si desapareixia el llop, només significava menys perill per a les persones; si es talava un bosc sencer, només significava més espai per a la pastura i els cultius. No va ser fins que les conseqüències de la contaminació i de la pèrdua de recursos van arribar a ser evidents que la societat va començar a preocupar-se pel futur del planeta i l'ecologisme va guanyar en importància.

Però, alhora que desapareixien espècies, també desapareixien llengües. Avui, se'n parlen de 3.000 a 7.000; fa 500 anys, se'n parlaven el doble. I si el futur del planeta encara perilla, el futur de la diversitat lingüística també: es calcula que d'aquí a 100 anys, el 80% de les llengües que es parlen avui s'hauran extingit. Malgrat això, és poca la gent que es preocupa pel futur de les llengües al món. La major part de la població és totalment inconscient de la magnitud d'aquesta dallada i, a més, no en concep el perill: sovint es veu la diversitat lingüística com un obstacle a la comunicació. Avui, els boscos ja són considerats una riquesa, però les llengües petites encara són un destorb.

El 96% de la població mundial parla el 4% de les llengües, la qual cosa explica la poca preocupació per la desaparició d'idiomes

Aquesta apatia és, en part, conseqüència de la ignorància. A Catalunya, la repressió que ha patit històricament el català fa que hi hagi més consciència lingüística que a alguns altres llocs del planeta, però, tot i així, són poques les catalanes que saben que, a poques hores de Barcelona, a les altes valls del Pirineu aragonès, encara es parla un idioma que s'anomena aragonès i que està a punt de desaparèixer, o que, poc més al nord de Perpinyà, una llengua anomenada occità també es troba en greu perill. Tot i que Europa és una de les zones del món amb menys diversitat lingüística, molt a prop

de casa nostra, hi ha desenes de llengües que estan en perill d'extinció.

També hi ha altres factors que justifiquen la falta d'interès per les llengües amenaçades. Es calcula que el 96% de la població mundial parla el 4% de les llengües. Ja que la immensa majoria d'éssers humans tenen llengües *grans* com el castellà, l'anglès o el francès com a llengua materna, pocs es veuen directament afectats per la mort d'una llengua.

Mites sobre les llengües

També cal dir, però, que mentre que la biologia té un lloc important a l'escola, la presència de la lingüística és gairebé nul·la; i si els documentals sobre el medi ambient són molt presents a la televisió, poques vegades es retransmeten programes sobre llengües. Per culpa d'aquesta falta de difusió de la lingüística sobreviuen molts mites sobre el llenguatge que justifiquen, als ulls de la població, la pèrdua d'idiomes.

Sovint es justifica la mort d'una llengua amb l'argument que és un "procés natural". La realitat, però, és que les llengües només desapareixen quan les seves parlants estan subjectes a la violència: violència física, econòmica o política. Cal o bé un genocidi o que les parlants es vegin obligades a canviar d'idioma per sobreviure en un Estat o una economia que els és hostil. Per desgràcia, encara tenen lloc genocidis com el que va exterminar la major part de les llengües ameríndies, però el genocidi ja no és la principal causa de mort dels idiomes. Avui dia, si una parlant de quítxua o aimara decideix no transmetre la seva llengua a la mainada, normalment és perquè sap que tindran moltes més possibilitats de sortir de la pobresa si tenen un bon domini del castellà. Ara, als Andes, el castellà aparta les llengües indígenes a través de la violència econòmica perquè, tot i els intents per part dels governs de Bolívia o el Perú de vestir el quítxua de *llengua oficial*, fan poc per separar-la de l'associació amb la pobresa i les feines servils. També cal recordar que aquesta situació és una conseqüència directa de la conquesta violenta de les Amèriques per part dels estats colonialistes europeus.

De nou, però, la ignorància i l'absència d'un moviment fort de consciència lingüística juga un paper important en el retrocés de llengües com el quítxua. De la mateixa manera que moltes catalanes encomanen la defensa del ca-



MIRALLS

Enric Tello: "Som un país altíssimament nuclearitzat"

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

EICA proporciona a les persones novingudes les eines per inserir-se a la societat d'acollida

pàg. 7

DIRECTA 224
13 d'abril de 2011



IL·LUSTRACIÓ:
Cristina Spanò

talà a la Generalitat o creuen que el català ja no està en perill, moltes mares i pares quítxua parlen castellà amb els seus fills perquè creuen que "tot Déu parla quítxua, ja l'aprendran al carrer". Quan tota una generació té el mateix pensament, el resultat és una substitució lingüística vertiginosa.

Aquest cas es va donar amb el navaho, una llengua indígena del sud-oest dels Estats Units. Fa poc, les enquestes semblaven indicar que aquesta llengua gaudia d'una salut envejable: als anys 80, la major part d'infants navaho començaven l'escola sense coneixements d'anglès. Molt ràpidament, però, la situació es va capgirar i, avui, la majoria d'infants d'aquesta tribu són monolingües en anglès. Mentre que la llengua navaho es promou cada cop més a les escoles de la reserva, va perdent terreny al carrer. Massa sovint, la consciència lingüística no es desperta fins que una llengua està en estat crític i la seva recuperació és ja difícil.

Llengües assassinades

A vegades, les llengües moren per culpa de la globalització, la guerra o el creixement econòmic, però sovint són

víctimes de persecució per part de l'Estat. Com l'Espanya franquista, alguns països opten per la prohibició directa, però sovint la humiliació –tot i que més subtil– és molt més efectiva. A l'Estat francès, on les campanyes d'homogeneïtzació han tingut molt més èxit que no pas a l'Estat espanyol, tradicionalment s'han combatut les

Actualment, el castellà està apartant les llengües indígenes dels Andes a través de la violència econòmica

altres llengües amb l'ús de l'anomenat *symbole*. El *symbole* no era més que un objecte qualsevol –un tros de fusta o un medalló– que es donava a l'alumna que, a l'escola, gosava parlar una llengua que no fos el francès; només se'l treia de sobre si delatava una companya de classe pel mateix *crim*. Qui el portava a l'hora de plegar s'enfrontava a deures addicionals o a un càstig físic. Així, s'associava la llengua local a la vergonya i es convertia en una cosa no

desitjada que s'havia de perdre com més aviat millor.

Si bé la prohibició d'una llengua pot provocar una resistència, associar-la amb la pobresa, la ignorància o la falta de patriotisme sovint fa que les seves parlants se'n desdiguin ràpidament. Tot i que l'occità té una tradició poètica medieval que serveix de pedra angular de la poesia europea, aquest fet no s'ensenya a l'escola francesa. Moltes parlants de l'occità ignoren aquesta tradició i creuen que la seva llengua és només de *pagesos*. En aquest cas, la ignorància forma part d'un projecte estatal.

Llengües primitives

Un altre mite força estès és que algunes llengües *mereixen* la mort perquè són massa primitives pel món modern o massa poc expressives per competir amb llengües com l'anglès. Anys enrere, aquesta creença també existia entre les membres de la comunitat científica, que esperaven –ansioses– dades sobre les llengües *primitives*, que havien de donar pistes sobre l'origen del llenguatge. A mesura que les lingüistes estudiaven aquestes llengües, però, comprovaven –sorpreses– que eren tant complexes i

expressives com qualsevol llengua europea i que, de fet, no existia cap llengua que es pogués titllar de *primitiva*.

Per desgràcia, però, les veritats científiques no sempre arriben a la població i encara es justifica l'exterminació de moltes llengües per la seva *pobresa expressiva*. Això, però, no és tan sols una desgràcia per la diversitat lingüística, sinó que perpetua la mentida que algunes societats són més *primitives* que d'altres i, per tant, la seva subjecció és justificada.

La diversitat lingüística: un obstacle a la comunicació?

També es justifica l'extinció de les llengües amb la creença que la diversitat lingüística no és més que un obstacle a la comunicació. La veritat, però, és que, sovint, les barreres lingüístiques –com poden ser la frontera entre els estats espanyol i francès– són, precisament, producte de la pèrdua de diversitat lingüística. Abans, a Europa, el canvi entre llengües era molt més gradual. Entre l'occità i el francès, existia un aiguabarreig que no era ni francès ni occità, sinó un pont entre els dos. El català i l'occità també tenien els seus punts, dialectes de frontera com el capcinès. De la mateixa

—
Massa sovint, la consciència lingüística no es desperta fins que una llengua està en estat crític i la seva recuperació és molt difícil
 —

—
La lluita per conservar idiomes ha aconseguit algunes victòries: les wampanoag dels Estats Units o les cornualleses de la Gran Bretanya han aconseguit ressuscitar la seva llengua morta
 —

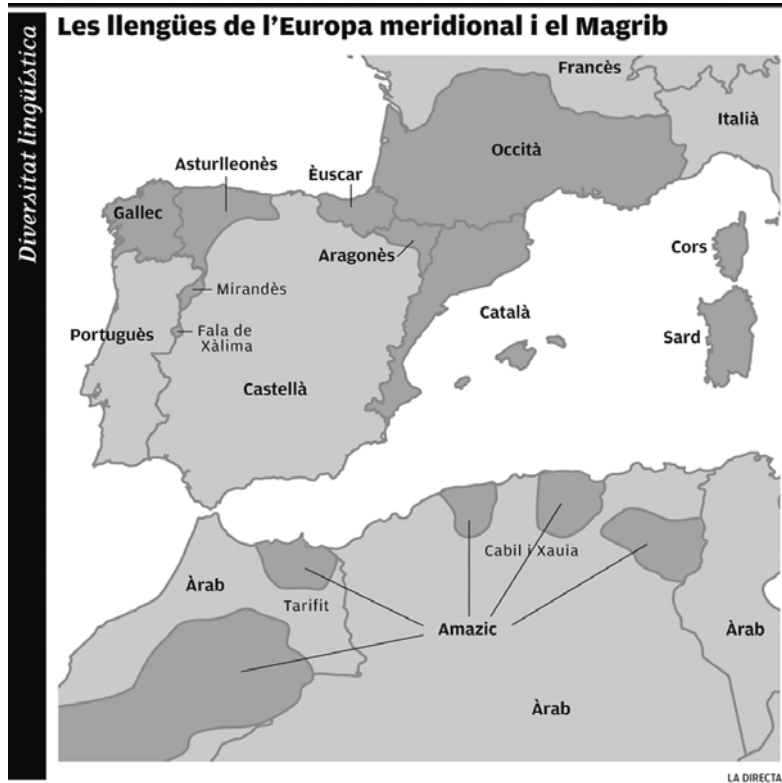
manera, mentre que el català del nord comparteix trets amb l'occità (com la conjugació *jo canti o jo estimi*), el català occidental comparteix trets amb l'aragonès (com la conjugació *jo sortia* enlloc de *jo sortia*, a la Ribagorça i el Pallars). Així, tothom s'entenia amb el veïnat del poble del costat i no es donava l'estranya situació que una persona de Niça es pogués entendre amb una altra de París (a 932 quilòmetres), però no amb una persona de l'altra banda de la frontera amb Itàlia (a tan sols 30 quilòmetres).

Poques vegades la gent s'atura a considerar els problemes de comunicació que pot provocar la mort d'un idioma dins d'una mateixa família. Quan la generació més jove d'una família passa a parlar una llengua imposada, sovint perd la possibilitat de comunicar-se amb els seus avis i àvies i és privada dels seus coneixements. En comunitats indígenes, això pot significar la pèrdua d'informacions sobre l'ús responsable de recursos naturals i tant el medi ambient com la forma de vida d'aquests pobles se'n poden ressentir.

Per increïble que sigui, la pèrdua d'elements identitàris fins i tot pot tenir conseqüències nefastes per la salut de les persones: un estudi dut a terme per professorat de les universitats d'Oxford, British Columbia i Victoria sobre les comunitats indígenes de la Colúmbia Britànica va establir una relació directa entre els suïcidis juvenils i l'extinció de llengües: comunitats on menys d'un 50% de la població parlava la llengua tribal tenien una mitjana de sis vegades més suïcidis juvenils que comunitats on la majoria conservava la llengua.

Ecolingüística

La gran diferència en importància entre el moviment ecologista i el moviment a favor de la diversitat lingüística és força sorprenent, sobretot perquè les llengües i el medi ambient estan fortament lligats. Els mateixos processos que destrueixen el medi ambient provoquen la mort de les llengües: a les Amazones, espècies i llengües indígenes pateixen la mateixa mort al pas de les serres mecàniques; al Pirineu, la construcció massiva de pantans i pistes d'esquí ha ferit alhora el medi ambient, l'aragonès i



l'occità; al Canadà, la contaminació dels rius amb mercuri destrueix la capacitat de la comunitat índia Cri d'autoabastir-se i la fa dependent de la cultura europea.

Però si la destrucció del medi ambient pot empènyer les llengües cap a la mort, també passa al revés. Amb la pèrdua d'un idioma, sovint es perden coneixements sobre l'ús responsable de recursos naturals. A l'illa pacífica de Palau, les persones més velles encara conserven un calendari que segueix el cicle reproductiu dels peixos i indica quan es pot pescar i quan no. Per desgràcia, aquest calendari ha estat substituït pel gregorià entre el jovent. Pesquen quan volen i les poblacions de peix de la zona cada cop són més minvades.

Tot i la poca atenció que reben les llengües amenaçades, cada cop hi ha més pobles que lluiten per conservar els seus idiomes i cada cop més lingüistes ofereixen els seus coneixements per a aquesta lluita. Fins i tot hi ha alguns casos de pobles que han ressuscitat la seva llengua morta, com els Wampanoag dels Estats Units o els Cornuallesos de la Gran Bretanya. Malgrat tot, sense la solidaritat dels seus veïns i veïnes, és difícil que les parlants de llengües minoritàries puguin canviar les polítiques dels estats on viuen, frenar la destrucció del seu territori o desfer-se dels prejudicis que acompanyen el seu parlar. Per tirar endavant, les llengües amenaçades s'han de fer conèixer.

‘Lingua franca’: un pont entre cultures

Un exemple ben clar de com l'extinció de llengües pot dificultar la comunicació és el cas del *sabir* o *lingua franca*. El *sabir* era el que s'anomena una llengua *pidgin*, és a dir, una llengua simplificada que facilita la comunicació entre parlants de llengües diferents. Es parlava als ports de la mediterrània i servia perquè parlants de llengües tan diferents com l'àrab, el turc, el grec o el català es poguessin entendre. Aquesta eina tan útil, però, va desaparèixer el segle XIX, en part perquè els nous estats-nació restringien cada cop més el pas per les fronteres i en part perquè les llengües del colonialisme es van imposar arreu de la Mediterrània. Aquesta llengua-pont de cultures va desaparèixer com una parla minoritària més.

A *Le Bourgeois Gentilhomme* de Molière (segle XVII), apareix un intercanvi entre francesos i turcs en *lingua franca*.

Se ti sabir,
 Ti respondir;
 Se non sabir,
 Tazir, tazir.
 Mi star Mufti:
 Ti qui star ti?
 Non intendir:
 Tazir, tazir.

Si en saps (de *lingua franca*)
 respondràs:
 si no en saps,
 calla, calla.
 Jo sóc el Mufti:
 Qui ets, tu?
 Si no ho entens,
 calla, calla.

MÉS INFORMACIÓ

- Lenore A. Grenoble, Lindsay J. Whaley (ed.). *Endangered Languages. Language Loss and Community Response*, Cambridge, Cambridge University Press, 1998.
- Darcy Hallet, Michael J. Chandler, Christofer E. Lalonde. "Aboriginal language knowledge and youth suicide", *Cognitive Development*, vol. 22, núm. 3, juliol-setembre de 2007, p. 392-399.
- Leanne Hinton, Kenneth Hale (ed.). *The Green Book of Language Revitalization in Practice*, San Diego, Academic Press, 2001.
- <http://www.unesco.org/new/en/unesco/themes/languages-and-multilingualism/endangered-languages/>.

Enric Tello: “El ‘lobby’ nuclear ha socialitzat les pèrdues i ha privatitzat els guanys”

Un mes després de l'accident, la central nuclear japonesa de Fukushima continua sense estar controlada. Tot i que a casa nostra el risc sísmic és molt inferior, l'accident ha reobert el debat nuclear i ha posat sobre la taula quines són les condicions de seguretat de les centrals i els terminis de jubilació. Precisament, la central nuclear japonesa es va fundar l'any 1971, igual que la central nuclear de Garoña. El *lobby* nuclear havia assegurat que només hi hauria un accident cada 10.000 anys, però Harrisburg (1979), Txernòbil (1986), o Vandellòs I (1989) posen en evidència el risc real, sense terratrèmols ni tsunamis, d'aquesta energia. El catedràtic d'història econòmica a la Universitat de Barcelona i membre de l'entitat Ecologistes en Acció, Enric Tello, apunta les claus de la resistència al tancament definitiu dels reactors nuclears i la realitat d'aquesta energia a casa nostra.

Gemma García
miralls@setmanaridirecta.info

D'un total de sis centrals nuclears a l'Estat espanyol, tres es troben a Catalunya, després que se'n tanqués una. Quin és el grau de nuclearització de l'electricitat? Pel que fa a Espanya, l'origen nuclear se situa a l'entorn del

vint i pico per cent de l'electricitat produïda. Havíem arribat al 30 i pico, però amb l'increment del consum i les renovables, sobretot de l'energia eòlica, aquestes s'han convertit en la primera font de generació, per davant de la nuclear. Espanya manté certs intercanvis de línies elèctriques amb Portugal, el nord d'Àfrica i França. Durant uns anys, deien que depeníem de l'electricitat francesa d'importació i sempre hi ha hagut un *lobby* català que, amb el suport de Convergència, ha reclamat importar energia nuclear francesa perquè diuen que és més barata, però això és mentida. A més, darrerament, és al revés: el saldo elèctric és favorable, nosaltres exportem. França ens compra més electricitat que no pas ens en ven. De totes les centrals que hi ha a l'Estat espanyol –que no estan repartides igualment pel territori–, a Catalunya ens en toca una proporció considerablement elevada. Si féssim veure que som una illa energètica, que no ho som, tindríem un nivell de nuclearització molt elevat. Si atribuïm el consum elèctric català a les centrals de generació del nostre territori (que és com es calcula el grau de dependència nuclear o d'altres fonts), fa uns anys havíem superat el 70 i pico, una xifra que no deu haver variat gaire perquè l'increment de renovables al conjunt de l'Estat no s'ha produït a escala catalana. Som un país altíssimament nuclearitzat que s'acostaria a la situació francesa, fet que és molt estrany a escala mundial i molt preocupant.

–
“Som un país altíssimament nuclearitzat que s'acostaria a la situació francesa”
–

Quins motius van portar a apostar per aquesta nuclearització?

La història de l'energia nuclear és una història desgraciada que parteix de la reutilització, dita civil, d'un desenvolupament militar nuclear. Sense la cadena nuclear militar, a ningú no se li hagués acudit mai una tonteria tecnològica que consistís en bullir aigua i tecnologia de generació elèctrica del segle XIX per

generar calor amb quelcom tan incontrolable, complex i perillós com és una reacció de fissió nuclear. D'aquí han sortit els dos usos més estranys: com a central tèrmica nuclear de generació elèctrica i com a motor de propulsió de submarins nuclears, un ús directament militar. Això es va vendre com una cosa meravellosa que faria una electricitat tan barata que no caldria ni mesurar-la amb comptadors. Aquest mite va seduir molta gent, entre altres, representants de l'elit empresarial de Catalunya. A Espanya, les primeres passes les va fer Franco amb l'objectiu de tenir els seus reactors i els seus somnis de petita bomba atòmica, però els Estats Units –com a protectors principals– li posaven els límits i les línies vermelles. Tot i així, ens van nuclearitzar com a part de tota l'estratègia de la guerra freda nuclear a Europa. La primera central espanyola, Vandellòs I, que està tancada des de 1989, es va fer pactant amb el general De Gaulle i amb França perquè era de tecnologia francesa. Hi ha la certesa que una de les seves funcions era recuperar plutoni dels residus de les armes nuclears. D'aquí que hi hagués el famós tren nuclear que sortia de Catalunya i anava cap a França pel reprocessament, fet que no ajudava a alimentar l'arma nuclear espanyola –que havia quedat prohibida pel domini dels EUA–, però sí les armes nuclears franceses. Ara, les centrals que tenim són de la següent generació, més o menys d'un miler de megawatts, del model Westinghouse, de patent americana.

De quina manera el moviment antinuclear va incidir en frenar aquesta nuclearització?

El que cal preguntar-se és per què no es va frenar aquesta nuclearització malgrat l'esclat –en el qual jo vaig participar– del moviment antinuclear de finals del franquisme i sobretot durant els primers anys de la transició i l'accident de la central nuclear de Harrisburg (EUA) el 1979, que també va impulsar una onada de mobilitzacions. Ara que, arran del procés de memòria històrica, hi ha hagut una revisió de les hipoteques de caire militar i d'altra mena en el procés de transició política i de les seves mancances democràtiques, ens podríem preguntar si no va ser aquesta baixa qualitat democràtica i aquestes mancances de la transició el que explica que, tot i la important mobilització per frenar aquesta onada de nuclearització, es mantinguessin les centrals, tret de la de Lemoiz del País Basc.

El que realment va acabar aturant la construcció de nuclears va ser donar-se que petits increments de la inversió en seguretat eren suficients perquè les nuclears fossin un autèntic desastre. Quan va arribar Felipe González al poder, es va donar que el sistema elèctric i, darrere d'ell, tota la banca espanyola estaven en risc d'una fallida completa. Aquest perill econòmic va ser el que va desencadenar la moratòria nuclear el 1984. Cal dir que això no vol dir que la mobilització social no ajudés, hi ha un *feedback*, és a dir, la mobilització va obligar a fer que les regulacions i els reglaments fossin una mica menys permissius i, per tant, a una major inversió en seguretat i el desajust econòmic de què parlàvem. Als Estats Units, directament, no va caldre ni decretar una moratòria, simplement van deixar de construir centrals perquè pels inversors privats no era rendible.

Les lògiques de cost nuclear zero es va enfonsar; per tant, de quina manera es finança l'energia nuclear?

A base de subvencions. És un tema embolicat, contradictori aparentment i amb mentides. El que està clar és que, si les empreses paguessin tots els costos, les nuclears serien insuportables, però mai no es paguen. Una cosa és el que val produir energia nuclear i l'altra el que costa a qui l'explota. El que val és enorme i encara més si s'inclou el propi desmantellament de la central i de tots els residus que deixen en herència, que s'hauran de custodiar durant desenes o centenars de milers d'anys. Per tant, cal saber que una de les càrregues del rebut de la llum és la de les nuclears. Diverses generacions anem pagant per avançat la custòdia futura mil·lenària d'aquests residus. Per tant, des d'un punt de vista econòmic, el cost és incalculable i fora de mida. Ara bé, si qui l'explota ha aconseguit creuar l'equador del cost de construir la planta, els costos de funcionament poden arribar a ser efectivament molt barats i això és el que passa amb les centrals que esdevenen velles, que són les que tenim ara. Per qui les explota, passen a ser un negoci impressionant. Venen l'electricitat molt cara comparativament als costos de funcionament, per tant, mai no desitjarien que es tanquin.

Hi ha un altre factor rellevant: les reserves d'urani, el combustible nuclear s'acaba.

L'urani és molt més escàs que qualsevol altre recurs, per tant, no surten els números. El parc actual de centrals nuclears del món –unes 400 i escaig– ja tindrien seriosos problemes per continuar funcionant si no fos perquè, al final de la guerra freda, l'alliberament de molts caps nuclears obsolets de les dues grans superpotències ha permès reciclar una quantitat gran de material fissible, que possibilita –tot i que el preu de l'urani s'ha més que triplicat– l'abastiment pel funcionament de les centrals nuclears. De fet, Fukushima ha permès saber que aquesta carestia de combustible havia generat una via de reciclatge consistent en barrejar urani amb plutoni. El reactor 3 que ho feia és un dels reactors amb problemes més greus. Cal recordar que aquesta manera d'aconseguir combustible nuclear ve de França, que volia donar sortida al plutoni –sovint d'origen nuclear– i, per tant, forma part d'aquest lligam militar civil. Sense aquesta reutilització tindríem problemes per seguir amb les centrals nuclears operatives. El cost econòmic seria inassumible. És per aquesta raó que no m'he cregut mai la història de la renaixença, però sí que m'he cregut que servia molt bé als propòsits del *lobby* nuclear, que volen mantenir en funcionament el parc existent, que ja és un negoci impressionant per qui les explota, però no en volen construir de noves. Es produeix un cas de manual de socialització de pèrdues i privatització de guanys. Un cop el pare Estat ho ha arreglat, ja han socialitzat les pèrdues, han socialitzat els residus i han privatitzat els guanys.

–
“Una de les càrregues del rebut de la llum són les nuclears”
 –

Fukushima és un exemple dels perills d'allargar la vida de les nuclears?

Fukushima és l'exemple més clar. Aquesta central era de les més velles i hauria d'haver tancat un mes després de l'accident. Uns mesos abans, havien decidit –com amb Garoña– allargar-li la vida. Ens estem jugant la salut del futur. Aquestes andròmines velles –més enllà del fet que, com a tecnologia, bullir una cafetera per fer vapor cap a una turbina amb una reacció de fissió és una bestiesa des del principi– van esdevenint més i més perilloses, però, és clar, són exactament les que donen més beneficis a qui les explota. L'objectiu del *lobby* nuclear és continuar munyint la vaca nuclear, per tant, seguir incrementant el risc que això representa per tota la societat. La lliçó que hauríem d'aprendre de Fukushima és que cal tancar les nuclears el més aviat possible, però per fer-ho, hem de doblegar aquest *lobby*, al qual li surt tant rendible i quefa córrer el risc al conjunt de la societat.

La radiació solar és la mare dels ous

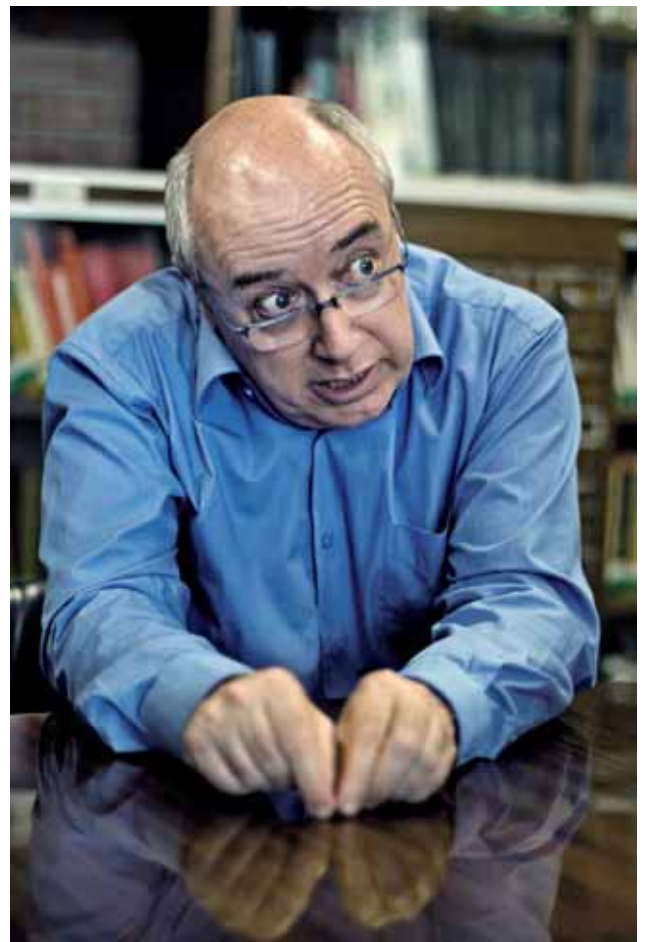
La connexió elèctrica amb l'Estat francès –potència mundial nuclear– mitjançant la línia de Molt Alta Tensió (MAT) és necessària?

Clarament, hauríem de tendir a tot el contrari del que suposa la MAT, que és un dels somnis d'aquests grups de pressió que segueixen entesats en la idea que necessitem nuclears. El que necessitaríem és el que es coneix com a generació distribuïda, apropar el consum i la generació. Si partíssim de zero, un debat seria si val la pena construir una xarxa elèctrica o no; hi ha arguments a favor i en contra. Però l'energia té un problema que encara no està resolt i és que no es deixa emmagatzemar bé, hi ha energia que es perd. Amb una xarxa t'ho estalvies, perquè sempre que generes electricitat l'estàs abocant a la xarxa i sempre que en necessites, n'agafes. Com més gran sigui la massa crítica que està generant i consumint a la vegada aquesta electricitat, millor. És la lògica d'interent, la lògica ecològica. Per tant, la xarxa elèctrica té certs avantatges. Ara bé, una xarxa peninsular com és l'espanyola i portuguesa és prou gran per tenir tots aquests avantatges i, per tant, no necessitem connectar-la amb el nord

d'Àfrica i França ni trencar l'aïllament del Pirineu... No necessitem la MAT. **Aleshores, cap a quin model hem de tendir?**

Necessitem una xarxa que reforci les línies de mitjana i baixa tensió, que són les que estan més desateses per les companyies elèctriques, sobretot per les comercials. Aquestes han de ser les protagonistes en un sistema que, de veritat, avanci cap a la generació distribuïda. L'urani és escàs, però, en canvi, la radiació solar que arriba a la terra és enorme, però està distribuïda. Aquí resideix la mare dels ous. Si podem captar-la de manera distribuïda, abocar-la a una xarxa i tornar-la a agafar, aconseguim la flexibilitat de la xarxa, de manera ecològicament sostenible i integrable al territori i el paisatge. D'alguna manera, aquesta transició ja ha començat, però el problema principal és que els grans *lobbys* energètics tenen la sensació que se'ls escapa el control quan avancem en aquesta direcció. El que molta gent veu com una oportunitat de democratització de l'energia i, a través d'això, de democratització de l'economia, justament és el que no els agrada. Al final, es tracta d'un canvi de model social i econòmic.

FOTOGRAFIES:
 Carla Moral



EICA: un pont per la igualtat i el diàleg intercultural

Aviat farà 33 anys que un grup d'activistes socials va crear l'Espai d'Inclusió i Formació Casc Antic (EICA). En aquest entorn, té lloc una de les experiències civils més suggeridores de la Barcelona Vella, que proporciona a les persones nouvingudes les eines necessàries per inserir-se i interactuar amb la societat d'acollida.



Taller participatiu per a alumnes i col·laboradores realitzat a EICA durant la Castanyada de 2008

-
Arxiu

Àlex Romaguera
quadersnillacrua@setmanaridirecta.info

Barcelona ha viscut una extraordinària metamorfosi que l'ha situada com a referent turístic de l'Europa del sud durant els últims anys. Això, però, contrasta amb els déficits a l'hora d'harmonitzar el conjunt de barris i districtes de la ciutat, molt en particular Ciutat Vella. La manca de polítiques socials efectives, sumada a la concentració de persones amb pocs recursos, fa que aquesta àrea de Barcelona esdevingui un focus de conflictes difícils de resoldre. Així, l'escàs intervencionisme del consistori en àmbits com l'habitatge i l'educació –avui a mercè dels interessos privats– ha fet que la majoria del veïnat visqui a pisos en mal estat i sense les oportunitats suficients per accedir al mercat laboral ni als serveis assistencials bàsics.

L'esperança de vida a Ciutat Vella és set anys inferior a la mitjana de la ciutat i, de tota la població afectada per la precarietat, la més perjudicada és la nova immigració, que a resultes dels diferents fluxos, representa prop del 45% (la mitjana barcelonina és del 17%). Part d'aquest contingent, un segment del qual està en situació irregular, pateix les dificultats d'establir-se en peu d'igualtat en

un districte on l'encariment del preu de l'habitatge i la manca d'equipaments ha deixat milers de famílies a la intempèrie. Aquestes mancances estructurals, afegides a la discriminació que estableix la llei d'estrangeria, situa la població nouvinguda a un pas de l'exclusió social. Un càstig que la crisi econòmica ha agreujat encara més.

Acollida amb mediació

Per combatre aquesta problemàtica, han aparegut diverses entitats compromeses amb l'atenció dels col·lectius més necessitats. Entre les experiències més interessants, trobem l'Espai d'Inclusió i Formació Casc Antic (EICA), una entitat que germina a l'Associació de Veïns del Casc Antic l'any 1978 i que es legalitza formalment com a entitat independent el 1988, amb l'objectiu d'afavorir la inclusió sociolaboral del jove i la gent adulta sense fer diferències de gènere, origen o nivell econòmic.

Cada dia, els locals de l'EICA acullen sessions d'aprenentatge, mediació i formació a les persones que s'hi apropen per resoldre les seves necessitats peremptòries. Un contingent que, avui dia, és integrat –sobretot– per persones d'origen immigrant, per les quals l'arrelament s'ha convertit en una cursa d'obstacles. Aquesta nova fesomia ha

obligat l'EICA a readaptar el seu projecte socioeducatiu, entès com un itinerari que busca oferir a cada persona millors condicions de vida a través del coneixement, el diàleg i la participació. Uns eixos que es retroalimenten entre si per tal que l'acompanyament sigui el més efectiu i enriquidor possible.

Planteja un itinerari socioeducatiu per tal que cada persona satisfaci les seves necessitats a través del coneixement, el diàleg i la participació

Ja sigui a través del boca-orella o derivades des d'algun centre o servei, les persones que entren a l'EICA inicien un trajecte durant el qual, a banda d'afrontar la naturalesa dels seus problemes, reben els coneixements per interactuar amb la resta de la comunitat, sabent els entrebancs que suposa desfer els prejudicis al voltant de cada col·lectiu.

Gestionant el conflicte

"El conflicte apareix com a factor positiu, ja que la majoria són causats pel desconeixement o les diferències de valors". Sota aquesta premissa, l'equip de

l'EICA proporciona a cada persona les competències necessàries per identificar els seus objectius. Això inclou cursos en les llengües oficials del territori, formació instrumental bàsica, tallers, seminaris, debats, descobertes culturals, a prop de les noves tecnologies i altres eines que s'adaptin a les aspiracions de cadascú. L'objectiu d'aquest itinerari, tanmateix, passa per "desvetllar l'interès per la cultura d'acollida i les relacions empàtiques", ateses les dificultats de la gent nouvinguda per socialitzar-se en la vida del districte.

A través de l'EICA, joves immigrants i persones excloses del mercat laboral troben un fil conductor per millorar les seves expectatives i, gràcies a l'adquisició de coneixements, aconseguir el màxim d'autonomia dins la societat on es desenvolupen.

D'aquesta manera, en aquest entorn inserit a la Barcelona Vella, cada dia flueixen respostes als conflictes causats per la manca d'oportunitats. Però també –i sobretot– es repensa la manera d'avançar cap a una societat més justa i inclusiva.

Fruit de l'esforç de dinamitzadores i immigrants, l'EICA es converteix en una veritable escola de la participació des de la mediació i el diàleg intercultural.

Dos projectes per trencar estereotips

Construint participació

Des de l'EICA sempre s'ha defensat la idea que, a través de la participació, la comunitat modifica els seus valors, les actituds i les maneres de relacionar-se. D'acord amb aquesta idea, l'associació ha dissenyat un pla per dotar de contingut aquest procés, amb el qual s'activa la solidaritat, la cooperació, la sostenibilitat, el respecte a l'altra i la inclusió social. Això comporta, entre altres coses, una agenda d'activitats mitjançant les quals les persones busquen adquirir més compromís i responsabilitat vers la societat i el grup en què estan implicades, enlloc de delegar les decisions a terceres persones. Amb aquesta finalitat, l'EICA estimula les seves col·laboradores voluntàries i les seves usuàries a elaborar activitats, organitzar-se i treballar millor. A partir de l'aprenentatge dialògic, del sociograma, els debats assemblearis i les jornades en grup, l'entitat fomenta la participació perquè les accions tinguin un efecte positiu cap al col·lectiu i la mateixa societat.

Apropem la diversitat

Afavorir la inclusió social mitjançant la implicació de persones immigrades i autòctones en activitats obertes al districte. Aquest és el principi que fa que l'EICA posi en marxa el projecte Apropem la diversitat, un paraigua pedagògic a partir del qual el jovent i la gent gran es coneixen i milloren la seva convivència. En aquest marc, l'entitat ha passat de dinamitzar les propostes a treballar-les en el marc de la Taula Interculturalitat del Casc Antic (TICA), on diferents col·lectius posen a debat i comparteixen iniciatives específiques orientades a fomentar la interculturalitat. És el cas de la Xarxa Antirumors o de les celebracions populars, durant les quals les usuàries de les entitats interaccionen amb el veïnat dels barris respectius. Continuador dels cicles Apropem, que l'EICA va organitzar entre els anys 2007 i 2010, Apropem la diversitat ha estimulat la presa de consciència i el coneixement sobre les cultures que conviuen a Ciutat Vella.

PARLEM AMB ANTONIA SALAZAR, COORDINADORA DE PROJECTES DE L'EICA

“La formació és fonamental per tenir una societat activa”



Com valora la llarga trajectòria de l'EICA?

El balanç és positiu perquè, des dels inicis, quan funcionàvem en el marc de l'escola popular per adults, hem contribuït a fer que les polítiques recullin les demandes que plantejem. Ho hem fet en relació als plans d'acollida i d'interculturalitat de l'Ajuntament de Barcelona, on hem aconseguit introduir una oferta que connecta formació i acollida com a plantejament filosòfic; o amb el Pacte Nacional d'Immigració, bona part del qual es nodreix de la nostra perspectiva sobre la diversitat.

En quins àmbits no s'ha avançat prou?

Segurament, falta influir per superar una llei d'estrangeria que perjudica els processos d'arrelament dels nous immigrants i recuperar el valor de la formació d'adults. Ha deixat de ser una prioritat per l'administració, quan el temps ha demostrat que és fonamental per als

processos d'empoderament cultural i per tenir una societat activa i participativa.

Com heu adaptat l'entitat a les noves demandes socials?

Precisament perquè la majoria de les persones que atenem viuen una precarietat molt alta, és bàsic que aprenguin a conèixer els mecanismes socials que els impedeixen funcionar amb normalitat. El *handicap* principal, però, és que no tenen l'estabilitat suficient per veure la utilitat de dedicar tres o quatre anys a formar-se. A aquesta part de la població, les mancances quotidianes els impedeixen veure amb bons ulls el fet que, per treballar i ascendir socialment, abans hagin d'adquirir coneixements.

Sense formació no hi ha implicació social?

La formació proporciona eines perquè cadascú sigui autosuficient, construeixi el seu propi circuit personal i pugui

relacionar-se i participar als diferents espais organitzats. A través de la conscienciació, doncs, podem ajudar a aconseguir que cadascú es bellugui bé pel seu entorn social i esvaeixi els seus prejudicis, tant amb la població autòctona com amb la resta del col·lectiu immigrant. La necessitat del reconeixement i del contacte mutu formen part d'aquest conflicte, que la formació fa que es resolgui satisfactòriament.

L'objectiu és que les persones novvingudes puguin ser agents actius?

Ho aconseguim a mitges, ja que, sense un coixí social estable, la presa de consciència és més lenta, sobretot en una societat tan complexa i en crisi com l'actual. Ara bé, per establir la seva vida, és fonamental que la persona se senti *empoderada* per tirar endavant els processos i les obligacions que li marca la societat. Per això la formació, el diàleg i l'acompanyament són tan importants.

La calma tensa



FOTOGRAFIA: Juanfra Álvarez

La calma tensa, més que una frase de recurs fàcil, esdevé l'únic que es respira entre les que som a primera fila. Mentre uns canvien tremolosament l'objectiu o es col·loquen de manera maldestra un braçal de color llampant, els altres disparem sense parar, no fos cas que la feina sigui en va. El soroll dels obturadors que s'obren i es tanquen fan la banda sonora de la pel·lícula. Talment com el repic de timbals d'un esdevenir immediat i trepidant d'un film més aviat èpic. Amb una mica d'oïda, pots endevinar si el del teu costat és de Canon o de Nikon, com qui distingeix un motor de benzina d'un de dièsel... Són maneres estúpides de distreure l'atenció, ni que sigui per uns instants, de l'armari amb porra i pistola que tens al davant.

La mirada és desafiant, tant la seva com la teva: ell sap perfectament que, amb un impune moviment de braç, t'engega l'equip a fer punyetes i et carda un bon trau al cap.

Tu saps perfectament que farà tots els possibles per protegir la seva pulcra actuació, que allò no haurà passat mai i que l'exercici de llibertat de premsa es quedarà amb un mal entès, un uniforme sense número de placa i una xifra més al telenotícies del migdia. També saps que, si denuncies, el teu informe mèdic només servirà per embolicar l'entrepà del comissari de torn i que ni jutges ni fiscals tindran el valor suficient per desmuntar un *modus operandi* que no surt ni reflectit a l'informe anual de Reporters Sense Fronteres.

La impunitat regnarà una vegada més i elevarà a la categoria d'herois aquells que, de petits, varen somniar ser xèrifs per un dia i que, de tanta ignorància corrompuda, seran ells els bons i tu el dolent. El maniqueisme fet justícia. Un miserable fotògraf contra l'Estat de dret.

Jordi Borràs

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

El 'TN Comarques' de TV3 fomenta l'oci importat dels EUA

El TN Comarques de TV3 va emetre, durant l'edició del 8 d'abril, un publibortatge disfressat d'informació. La peça, que es va allargar tres minuts, es va convertir en la promoció d'un nou espai que ha creat el parc temàtic Port Aventura i que s'anomena *Sésamo Aventura*. El publibortatge comptava amb descripcions detallades de les noves atraccions i testimonis de mainada i de persones adultes que cantaven les excel·lències del nou espai d'oci; la veu en *off* fins i tot va qualificar l'espai *Sésamo Aventura* com una nova àrea que "ha emocionat pares i fills". Un cop més, ens trobem davant un informatiu pagat amb diners públics que s'encarrega de fer publicitat a una empresa privada que compta amb la participació del hòlding Critería de La Caixa i del fons de capital risc Investindustrial; veiem com una empresa que només busca el lucre i que cobra les entrades a 44 euros (persones adultes) i 36 euros (mainada) obté publicitat de forma gratuïta, i assistim a una nova promoció d'un model d'oci importat dels EUA que gira al voltant del consumisme i l'alienació cultural. XAVI MARTÍ

RÀDIO

Ràdios lliures: més vives que mai

Ràdio Pica i Ràdio Bronka van okupar la freqüència del 105.4 de la FM, la setmana passada, per fer front a les interferències que pateixen des del mes de setembre arran de les emissions il·legals de la cadena comercial amb FM-Mola FM (DIRECTA 202). Tot i que aquest nou dial es pot sintonitzar des de Mataró fins a Castelldefels, aproximadament, aquests dos mitjans no han renunciat a les seves freqüències habituals, ubicades al 96.6 i al 104.5 de la FM. A més, Ràdio Pica també ha okupat el 94.2 fins que es deixi d'interferir el seu dial. Paral·lelament, Ràdio Bala -la nova ràdio lliure de Manresa- ha començat les seves emissions de forma regular i estable al 106.4 de Manresa i rodalies. Aquestes novetats es produeixen la setmana que la Coordinadora de Ràdios Lliures de Catalunya celebrarà els més de 30 anys d'existència de ràdios lliures amb una jornada plena d'activitats a l'Ateneu Popular de Nou Barris, el dissabte 16 d'abril. DAVID BOU

PREMSA

'La Voz de la Calle' fa fallida abans de sortir als quioscos

El nou diari *La Voz de la Calle*, que havia previst sortir a la llum l'1 d'abril (DIRECTA 222) amb la garantia de mantenir la seva edició durant un mínim d'un any, ha suspès la seva estrena perquè el seu editor i inversor, Teodulfo Lagunero, "no ha pogut fer front a un aval bancari que li demanava la distribuïdora", segons afirma l'Associació de la Premsa de



Madrid. La notícia, comunicada a la quarantena de treballadores el 5 d'abril, havia estat precedida per uns suposats "problemes tècnics amb la instal·lació de la xarxa informàtica", una excusa que la direcció de la nova capçalera havia utilitzat com a pretext per anunciar l'endarreïment de quinze dies en el llançament del seu primer número. Davant d'aquesta situació, la

plantilla de treballadores, que en un principi pretenia buscar sortides alternatives i continuar amb l'edició digital, s'ha organitzat en una assemblea per afrontar la més que probable dissolució del projecte.

Tot i això, continuen acudint al seu lloc de treball amb l'argument que "l'editor no ha conclòs una relació laboral que no s'ha fet conforme als requisits le-

gals, ja que ni tan sols s'havien signat els contractes corresponents".

Tanmateix, T. Lagunero ha transmès a les treballadores -via correu electrònic- que s'ocuparan que "una empresa procedeixi a la liquidació corresponent" i ha assegurat que ell i la seva família sufragaran totes les pèrdues.

DAVID BOU

PREMSA

Una fotografia que criminalitza persones de forma indiscriminada

Estem assistint, aquests darrers dies, a un nou capítol de manipulació o transmissió esbiaixada de la realitat per mitjà d'uns textos i uns continguts audiovisuals que fabriquen problemes que no existeixen o que són anecdòtics. Es tracta, un altre cop, de crear una sensació falsa d'inseguretat entre la població per justificar la posada en marxa de més mecanismes repressius i, de passada, procurar que cada cop siguin menys les persones que no paguen els

bitllets dels transports públics, mentre els atracaments perpetrats per les altes esferes socials encara resten -i sembla que restaran- impunes. Un dels exemples d'aquesta campanya mediàtica ens l'ha servit *La Vanguardia*, a l'edició del 9 d'abril. La portada del rotatiu va reproduir una foto de tres persones joves que es tapen la cara per impedir que se'ls pugui reconèixer i per protegir-se d'un obturador criminalitzador. Els titulars de la peça eren: "Alerta al bus"/ "Un recorregut per

dues de les línies d'autobús nocturn on els incívics dicten la seva llei als conductors i als passatgers pacífics". I el peu de foto deia: "Vigilats. Tres joves en un bus Barcelona-Castelldefels amb una càmera al sostre". Cal dir que la voluntat de criminalitzar tres persones joves pel sol fet de ser joves i usuàries dels autobusos trepitja qualsevol codi ètic; hem de denunciar que és una fotografia que criminalitza de forma gratuïta tres persones, amb l'únic objectiu de demostrar una



tesi (la de la inseguretat al transport públic) que no queda suportada amb fets contrastables. Ni a la portada ni al reportatge interior (de tres pàgines) no es demostra ni s'explica que aquestes tres persones hagin comès actes vandàlics o agressions. Les dotze denúncies als autobusos durant l'any 2010, els 99 incidents a Renfe i FGC i les cinc incidències al Tramvia els donen dret de criminalitzar de forma generalitzada i indiscriminada. XAVI MARTÍ

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptum-radio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Te 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org | Sants TV <http://sants.tv>



Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autoocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge ...

assessorament constitució ajuts i subvencions formació ...

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c. Premià, 15, La planta - Bon 93 318 81 62

BarriSants.org

La Burxa

comunicació popular des de 1998

Teteria Malea
cooperativa autogestionària

vine a comprar les necessitats més

c/Riego 16
Infi de Sants (Bcn)
Obert de dimarts a diumenge
Dimarts i Cops de setmana - tancat al matí

DIRECTA
SUBSCRIU-TE ARA!

www.setmanaridirecta.info

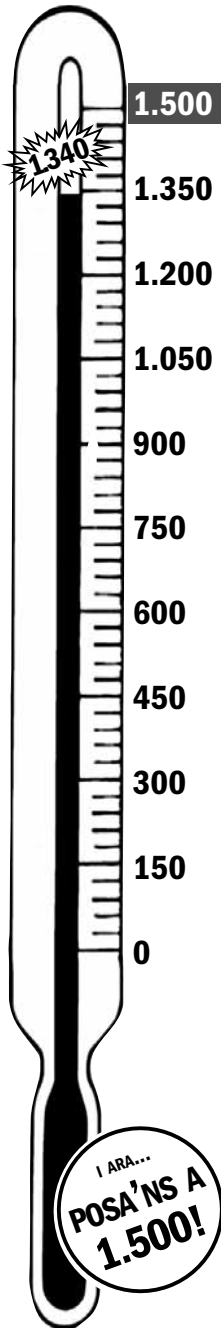
disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco@disco100.com



, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE



Dijous 14 d'abril a les 20h. s'inaugura l'exposició d'il·lustracions de la DIRECTA
 Serà al Centre Cívic Parc Sandaru [Buenaventura Muñoz 21, Barcelona]

SI VOLEU PORTAR L'EXPOSICIÓ A ALGUN LOCAL, ATENEU, CASAL, CENTRE CÍVIC, etc.
 POSEU-VOS EN CONTACTE AMB NOSALTRES A: directa@setmanaridirecta.info

Del 14/04/2011 al 07/05/2011

IL·LUSTRACIÓ DIRECTA
 Il·lustració de premsa

INAUGURACIÓ
 Dijous 14 d'abril 20h

El setmanari informatiu La directa fa 5 anys que és un mitjà de comunicació que informa des de i per als moviments amb l'objectiu d'acostar totes les realitats d'una forma eficient a la societat. A la mateixa tasca s'hi ha sumat els il·lustradors i il·lustradores que posen imatges als reportatges, articles i campanyes que La directa ha engegat. En aquesta exposició podrem veure la feina feta per moltes d'elles.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ DIRECTA

Butlleta de subscripció

Nom..... Cognoms..... Edat.....
 Adreça.....
 Població..... Codi Postal.....
 Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingres

**Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any*

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagis omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull - Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua - Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai - Plaça del Sol, 19 | Taifa - Verdi, 12 | Quiosc Punt i Coma - Guillem Tell, 29 | Estanc - Roselló amb Castillejos. **EXAMPLE:** Quiosc Manu - Nàpols-Roselló. **CLOT:** El Brot (La Farinera) - Gran Via, 837 | CSO La Revolució - Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo - Rubén Darío, 25 | Bar La Lira - Coroleu, 14 | Quiosc Comerç - Plaça Comerç | Quiosc Rambla - Fabra i Puig, 10 | Trèvol - Portugal, 22 | Ateneu Llibertari del Palomar - Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris - Portlligat, 11-15 | Can Basté - Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta - Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI - Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari - Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal - Cera, 1 bis | La Rosa de Foc - Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom - Rambles | Quiosc Tallers - Rambles | Quiosc Canaletes - Rambles | Quiosc Hospital - Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants - Olzinelles, 30 | Espai Obert - Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible - Riego, 35 | Terra d'Escudella - Premià, 20 | Teteria Malea - Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera - Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda - Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Llibreria L'Espiral - Ample, 4 | Llibreria La Siglantana - Av. La Aigueta, 128. **CADES DE MONTBUI:** Quiosc de la gasolinera - Av. Pi i Margall, 120 | Quiosc del Caprabo - Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell - Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre - Ctra. de Cánoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis - Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera - Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania - Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 - Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes - Plaça del Vi, 2 | La Màquia - Vern, 15. | Quiosc - Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla - Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims - Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic - Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma - Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat - Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc - Plaça del Repartidor | La Resistència - Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya - Parc, 13 | Quiosc Discom - Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic - Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves - Nou, 9. **MANRESA:** Moe's - Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Aroniz - Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just - Mercat Municipal | Llibreria Barba - Rafael Casanova, 45. **PALMA DE MALLORCA:** Bar Es Pinzell - Caputxins 13. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis - Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur - Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà - Plaça de la Font, 2. **SABADELL:** Can Capablanca - Comte Iofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix - Montserrat 3. | La Krida - Sicília, 97. | Llibreria Distrivinyes - Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià - Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia - Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc - Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Kiosk Dot - Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria - Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach - Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona - Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Fem cadena - Av. Raval del Carme, 81. **TERRASSA:** L'Estapera - de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Cafè Tendur - Historiadora Sílvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri - Danzas, 5 | Bar Terra - Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau - Carnissers 8. **VILADECANES:** CSO Els Timbres - Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals - Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal - Sant Julià, 20.

5 anys posant la directa

LA TROBA KUNG-FÚ + BALKATALAN EXPERIENCE
 Ateneu Popular de 9 Barris, 30 d'abril, 23h
 [C/Portlligat 11-15, Barcelona]
 Preu: 6 euros anticipada / 8 euros taquilla

Ja tenim les entrades anticipades del concert d'aniversari de la Directa, del dia 30! Els punts on es poden aconseguir són:

- La Ciutat Invisible. c. Riego 35
- La Torna. c. Sant Pere Màrtir 37
- Ateneu Popular de 9 Barris. c. Portlligat s/n
- Casal de la Prosperitat. pl. Àngel Pestaña
- El Brot. Gran Via de les Corts Catalanes 837



Regalem una entrada al concert a totes les persones que es subscriguin d'aquí fins al dia 30!!

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

EL JAPÓ · ELS MOVIMENTS SOCIALS NIPONS S'ENFRONTEN AL REPTE DE MOBILITZAR UNA SOCIETAT PROFUNDAMENT CONSERVADORA

Una manifestació antinuclear històrica al país del sol naixent

Laia Gordi
Tòquio

Tòquio va sortir al carrer com feia dècades que no es veia. El diumenge 10 d'abril, el cor del barri popular de Koenji, una mica apartat del centre, però base dels moviments socials més reivindicatius de la ciutat, va celebrar una manifestació antinuclear que va reunir 15.000 persones. Un nombre de manifestants inaudit al Japó, on des dels anys 70 l'esquerra radical no ha tingut ni veu ni vot i el govern ha estat en mans dels partits conservadors durant més de 50 anys; no és fins l'any 2009 que governa el Partit Democràtic del primer ministre Naoto Kan, una formació de centre.

L'organització de la marxa, una plataforma que agrupa des d'ONG locals a assemblees anarquistes, no se'n sabia avenir i ja preveu una manifestació encara més gran pel 27 d'abril. La convocatòria hauria de tenir lloc al centre de Tòquio i sumar esforços amb les ONG antinuclears més importants del país. La marxa, pintoresca, plena de colors, disfresses, soroll i gent de totes les edats, contradeia la imatge de la població japonesa difosa a la premsa internacional després de les catàstrofes de l'11 de març, que la mostrava com una població passiva i gris.

Un dels activistes afirma: "No creiem en el sistema polític actual"

L'organització, però, no es fa il·lusions. De fet, el mateix diumenge 10 d'abril, Shintaro Ishihara va ser reeligit governador de la prefectura de Tòquio per quarta vegada consecutiva. El personatge, de 79 anys, és conegut com el *Le Pen japonès* i és famós per les seves declaracions amb un to marcadament xenòfob, homòfob i ultranacionalista.



La manifestació de Tòquio del 10 d'abril s'ha convertit en la més gran celebrada al país en dècades

Una de les més conegudes data de 2006, quan Ishihara va dir: "Avui dia, Roppongi és un barri d'estrangers, d'africans; i no em refereixo a afroamericans, sinó als que no parlen anglès, que veus a saber què estan fent... potser cometent nous crims, com el robatori de cotxes. Hauríem de deixar entrar només la gent intel·ligent". L'última perla és just després de la triple catàstrofe que fa un mes va paraitzar el país, quan va dir que tot plegat era un "càstig diví perquè els japonesos s'estaven tornant egoistes" i va afegir que les víctimes eren "una pena". Només es va haver de disculpar.

Un activista de 33 anys vinculat a l'organització de la manifestació, que respon al nom de Gen, explica que els moviments socials ni tant sols es manifesten contra Ishihara perquè "no hi ha alternatives i és una lluita perduda". De fet, diu: "Tampoc creiem en el sistema polític actual i les nostres lluites estan molt enfocades, sobretot, a la precarietat laboral, l'antimilitarisme i el tema antinuclear". Gen també

comenta que "la lluita social al Japó és molt dura", que són "una gran minoria" i que, sovint, se senten "sols" i "descoordinats". Per això, Gen sentència que l'èxit de la manifestació els fa "feliços".

El moviment antinuclear japonès, però, ha viscut un revulsiu important després de la crisi de Fukushima. Un dels portaveus de Citizens' Nuclear Information Center (CNIC), una de les ONG antinuclears més fortes de l'arxipèlag, afirma que "tot i que la població japonesa està adoctrinada per creure que les centrals nuclears són l'única opció energètica del país, hauria d'haver-hi un abans i un després de Fukushima". "El que queda clar és que la central de Fukushima ja no es podrà fer servir mai més, després de l'1 al 4 són inservibles a causa de l'ús d'aigua de mar per refredar-los i els governs locals, després del que ha passat, mai no donaran permís per tornar a utilitzar els reactors número 5 i 6; per tant, s'haurà de veure què es fa per restablir el subministrament habitual a Tòquio", diu el

portaveu de CNIC Philippe White. "Així, del que es tracta és d'aconseguir convèncer la població que hi ha alternatives i que una d'elles és la reducció del consum desproporcionat que fa el país d'electricitat", conclou White.

Els errors de Fukushima

Respecte a la gestió del govern i de Tepco, l'operadora de la central de Fukushima, Philippe White explica que "en un primer moment, la prioritat del govern i de la companyia no va ser la seguretat, sinó salvar els reactors, que costen molts diners". "Es va trigar massa a utilitzar aigua de mar, perquè sabien que faria malbé els reactors", diu el portaveu del CNIC. El primer ministre, Naoto Kan, va voler visitar en persona les instal·lacions de Fukushima -abans de les explosions d'hidrogen als reactors- i "aquell gest, que volia ser una mostra de força i de control, va retardar l'actuació dels experts", manifesta White. El membre del CNIC també diu que hi ha hagut "moments de desconexió total en-

tre el govern i Tepco" i que "s'han donat situacions de manca d'informació entre uns i altres i de cara a la població". A més, White destaca que "totes les autoritats i executius sabien que una cosa així podia passar al Japó; fins i tot existeix una paraula en japonès que literalment significa *crisi nuclear fruit d'un terratrèmol: gempatsu shinsai*". El portaveu del CNIC afirma que, tot i que les autoritats sabien que un accident podria ser possible, "el pla d'emergència era ridícul o inexistent, ja que van instal·lar el primer centre d'operacions a cinc quilòmetres de la central, cosa que exemplifica el desconeixement amb què s'enfrontaven a la situació".

Els herois anònims

Un darrer tema són les plantilles de les centrals nuclears que, històricament, al Japó -a part del personal tècnic altament especialitzat-, han estat persones subcontractades, moltes vegades reclutades en parcs concrets de Tòquio. S'oferien bons sous a persones amb poca formació o cap; sovint gent jove o, fins i tot, menors d'edat, per feines de poca qualificació a la xarxa de centrals del país. Aquest personal precari que es deixava la salut a la feina ha estat anomenat *el gitano de l'àtom* i habitualment canviava de central cada cert temps. Aquesta anomalia laboral de les centrals, de la qual es té coneixement des dels anys 80, ha despertat les sospites sobre els anomenats *herois de Fukushima* o els treballadors que actualment assisteixen la central. D'aquests herois, no se'n sap res, no se sap qui són i viuen aïllats al centre d'operacions instal·lat per la central i compartit amb l'exèrcit nipó. No se sap a quins nivells de radiacions estan exposats ni si es tracta realment de personal qualificat, però corre la idea -no confirmada- que es tractaria d'homes al voltant dels 50 anys, que serien almenys enginyers i que cobrarien entre 2.000 i 4.000 euros al dia.

Diagonal
El lobby transgènico en el Gobierno EP

LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO

SUSCRÍBETE DESDE 25€

QUESONI
sonorització d'esdeveniments

667 338 594 - Toba
626 824 345 - Uri
info@quesoni.cat

www.quesoni.cat

ECOLOGISTES
CATALUNYA

en acció

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia

www.ecologistesenaccio.cat
Tlf. 686.01.53.27

AQUEST ESTIU CAMP DE VOLUNTARIAT

sci-cat.org

COMPARTIR EXPERIÈNCIA ÚNICA TOTES LES EDATS VIATJAR

L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans

subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

, roda el món

LÍBIA · ELS PUNTS FOSCOS D'UNA INTERVENCIÓ MILITAR AUTORITZADA PER LA RESOLUCIÓ 1.973 DEL CONSELL DE SEGURETAT DE L'ONU

Una altra 'guerra humanitària'?

Jordi Calvo Rufanges
i Alejandro Pozo Marín.
Investigadors del Centre d'Estudis
per la Pau J.M. Delàs
Barcelona

El Consell de Seguretat de les Nacions Unides va aprovar, el 17 de març, la resolució 1.973 que va autoritzar la intervenció militar estrangera a Líbia. Hores després, es van iniciar tres intervencions militars unilaterals: *Harmattan* (Estat francès), *Odyssey Down* (EUA) i *Ellamy* (Regne Unit). La mancança d'una única línia de comandament va conduir a un procés que va desembocar en la participació de diversos països sota la coordinació de l'OTAN, incloent una participació (només) simbòlica àrab. També s'hi va afegir l'Estat espanyol de Zapatero, el mateix que va retirar les tropes de l'Iraq perquè considerava que l'ocupació estava motivada pels interessos energètics.

Una intervenció il·legal i hipòcrita

És cert que hi ha una resolució del Consell de Seguretat de l'ONU que autoritza "totes les mesures necessàries" per protegir la població civil a Líbia i permet l'establiment d'una zona d'exclusió aèria. També és cert que el redactat del text d'aquesta resolució és deliberadament ambigu per possibilitar diferents interpretacions. Però els límits són clars: són els que es van negociar amb els països que finalment es van abstenir en la votació al consell perquè aquests no es posicionessin en contra de la resolució, amb la particularitat que tant la Xina com Rússia tenen poder de veto. Si l'haguessin vetada, la intervenció no hauria estat legitimada per la resolució i, per tant, seria obertament il·legal. Però és qüestionable pensar que, sense resolució, no hi hagués hagut intervenció militar.

Els hidrocarburs representen el 71% del total del Producte Interior Brut de Líbia

Aquests límits han estat traspasats amb escreix pels estats que hi estan intervenint. Així, la resolució no autoritzava el derrocament de Gaddafi, combatre al costat dels grups rebels o el subministrament d'armes. Ben al contrari, el mateix Consell de Seguretat va imposar a la resolució 1.970, aprovada durant



Els rebels fugen de Ras Lanuf a Uqayla després que les forces de Gaddafi ocupessin la ciutat rica en petroli (30 de març)

el mes de febrer, un embargament d'armes a Líbia, que també inclou els sectors rebels. Tanmateix, és ben conegut que estan rebent armament lleuger i pesat a través d'Egipte. És cíníc que desenes de vaixells (i un submarí de l'Estat espanyol) i avions estiguin patrullant la Mediterrània per imposar l'embargament mentre fan els ulls grossos (o directament participen) amb el que passa a la frontera amb Egipte, que té un exèrcit molt ben relacionat amb els EUA. Alguns dels països bel·ligerants han recomanat, sense embuts, el subministrament d'armes als rebels i la fi del règim de Gaddafi.

D'altra banda, és molt hipòcrita que les mateixes classes dirigents que fa dos mesos abraçaven Gaddafi i incrementaven generosament el seu compte d'estalvis, els seus arsenals i el seu poder, ara diguin que és el diable. El president nord-americà George Bush el va felicitar el 2008 "per la seva contribució a la pau en el món"; Aznar, Zapatero i Juan Carlos de Borbón també han visitat i mostrat les seves millors maneres al dictador. Cal preguntar-se si algú dels que avui el bombardegen rendirà comptes per les seves relacions i negocis amb Gaddafi. El seu règim va ser tristament conegut abans i després del seu apropament a Occident i les seves contínues ingerències a altres països armant i finançant

grups rebels i règims totalitaris que han massacrat la població civil estan ben documentades.

Els mitjans de comunicació estan jugant un paper determinant en aquesta guerra. Alguns -com *El País*- sembla que fan més campanya a favor de la intervenció que no pas

Són multitud les persones que han estat d'acord amb la intervenció i han demanat "justícia", però una part dels arguments s'ha basat en una informació parcial i controlada

periodisme. Resulta curiós que la primera notícia sobre víctimes civils dels atacs de l'OTAN fos la denúncia del Vaticà de la destrucció d'un edifici a Trípoli -on van morir 40 civils- i del fet i que "algunes bombes van caure en hospitals". Sobre la investigació anunciada per l'OTAN, no se'n sap ni se'n sabrà res.

Per què Líbia?

Líbia no és l'únic lloc del món on s'estan cometent o s'han comès recentment abusos contra la població civil i on hi ha dictadures repressores enquistades des de fa dècades. Tanmateix, en aquests altres països, no s'ha produït cap intervenció militar per part dels països membres de l'OTAN. La llista és tan evident com llarga. Aleshores, per què la intervenció estrangera? Les principals motivacions dels països participants estan estretament relacionades amb cinc ítems: els seus interessos energètics; les pressions internes (escàndols a l'Estat francès i el Regne Unit per complicitats amb els règims anteriors a Tunísia i Egipte, tensions partidistes o qüestions electorals, amb certes dosis d'egolatria); la voluntat d'influir en les protestes de l'Orient Mitjà, uns processos en els quals adopten l'estratègia de l'oportunisme i la prudència en la protecció dels propis interessos; les oportunitats i les influències en una eventual Líbia post-Gaddafi (qui guanyava poc abans, pot augmentar els seus beneficis si s'enderroca el dictador), i per guanyar pes, prestigi militar i favor internacional i/o regional.

Els interessos dels països

Aquests interessos poden ser molt plurals, però els hidrocarburs tenen

un paper destacat. De fet, els hidrocarburs representen el 71% del Producte Interior Brut de Líbia. Pels EUA, Líbia era un país situat al punt de mira des de fa uns anys, és a dir, la intervenció militar per derrocar Gaddafi ja seria un objectiu anterior a les revoltes i aquestes només haurien representat una oportunitat per dur-la a terme. Almenys, aquesta intenció d'intervenir Líbia militarment va ser denunciada per l'exgeneral nord-americà i excomandant

Entre els grups rebels, figuren diversos exministres de Gaddafi, algun dels quals fa dos mesos apareixia al seu costat

suprem de l'OTAN, Wesley Clark. No obstant això, els EUA també tenien interessos a la Líbia de Gaddafi, si bé d'un volum inferior al que Washington desitjava. Algunes de les companyies que operaven al país eren ExxonMobil, Oxy, Marathon, ConocoPhillips i Morgan Stanley. Si bé el 5% de les exportacions de Líbia

MAHMUD HAMS

estaven destinades als EUA, el percentatge sobre el total de necessitats era inferior a l'1%.

Els interessos europeus eren més forts. Destacava la presència de les petrolieres OMV (Àustria), Total (Estat francès), Eni (Itàlia), Royal Dutch Shell (Regne Unit/Holanda), RWE i Wintershall (Alemanya), Statoil (Noruega) i Repsol (Estat espanyol).

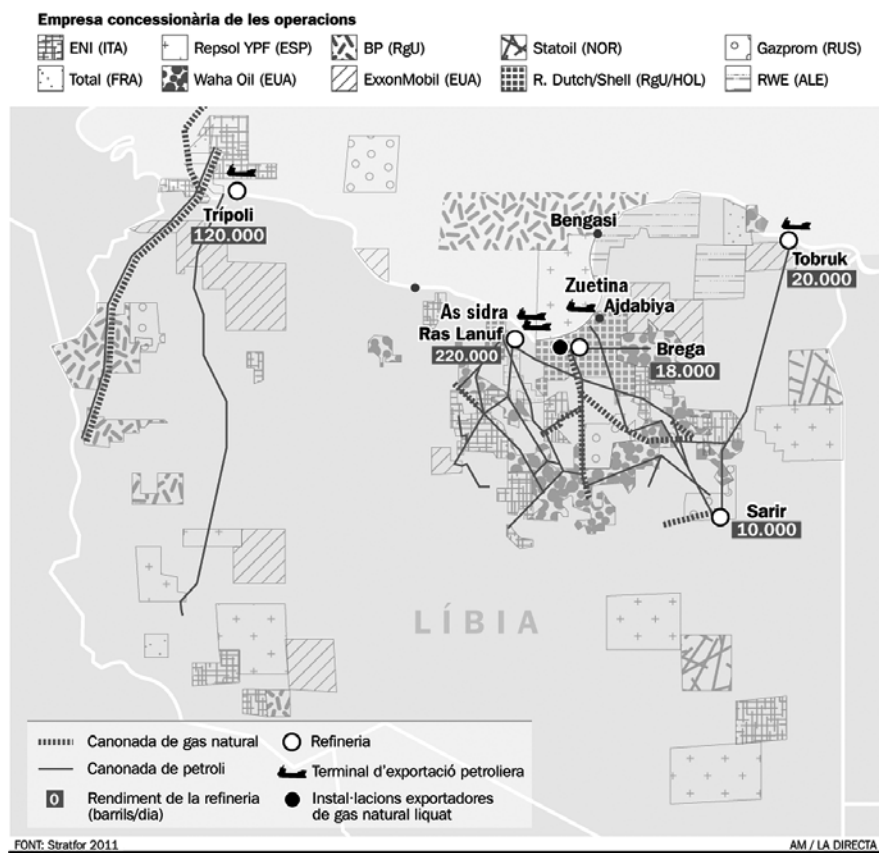
Però cap país no té tants interessos a Líbia com la Itàlia de Berlusconi, fet que tampoc no sorprèn. Així, 180 empreses italianes treballaven a Líbia fa dos mesos i la dependència energètica italiana de Líbia és del 24% en petroli i del 10% en gas. Líbia i Gaddafi també tenen for-

Líbia i Gaddafi tenen força interessos a Itàlia: el 7,5% d'Unicredit, el 67,5% de la banca Ubae, l'1% de la petroliera Eni, el 100% de Tamoil Italia o el 40% de Libco

ça interessos a Itàlia (7,5% d'Unicredit -la principal banca italiana- i el 67,5% de la Banca Ubae; l'1% de la petroliera Eni i el 100% de Tamoil Italia, una altra petroliera; el 40% de la constructora Libco; el 2% de Fiat Auto; el 2% de Finmeccanica, la major empresa armamentista italiana, i el 7,5% de l'equip de futbol Juventus, entre moltes altres participacions). Probablement per això, Itàlia encara no ha congelat tots els comptes libis, malgrat les resolucions obligatòries de l'ONU i la UE. La petroliera italiana Eni extreia, abans de les revoltes, més del doble de petroli que qualsevol altra companyia estrangera a Líbia. Les relacions entre Berlusconi i Gaddafi van arribar al punt que el primer demanés perdó al segon per l'ocupació colonial i va prometre indemnitzar Líbia (és a dir, Gaddafi) amb 5.000 milions de dòlars en vint anys. Evidentment, com a contraprestació, Gaddafi limitaria l'arribada d'immigració africana a Itàlia a través de Líbia.

Finalment, no es pot oblidar que Rússia (Tatneft, Gazprom) i ferrocarri Sirte-Bengasi), la Xina (50 projectes de vint companyies) i Turquia (ports, tractament d'aigües residuals i un enorme projecte d'aigua) també tenen interessos amb el règim libí. En el cas de Rússia, tot i que perden negocis energètics i de comerç d'armes, veuen amb bons ulls una pujada del preu del petroli a causa del conflicte (Moscou és l'única potència energèticament autossuficient). La Xina tenia més de 300.000 persones treballant a Líbia, ara aturades, cosa que ha comportat unes pèrdues molt copioses.

Producció petroliera i presència d'empreses estrangeres a Líbia



FONT: Stratfor 2011

AM / LA DIRECTA

IMPORTACIONS DE PETROLI LIBI

Importador	Importacions des de Líbia (en barrils per dia)	% d'exportacions de Líbia	% de consum total local
Itàlia	365.742	29%	24%
França	177.797	14%	10%
Xina	160.676	13%	2%
Alemanya	138.067	11%	4%
Estat espanyol	129.227	10%	9%
EUA	60.553	5%	<1%
Regne Unit	50.815	4%	3%
Àustria	32.867	3%	12%
Portugal	28.840	2%	11%
Holanda	26.426	2%	2%
Irlanda	21.814	2%	13%
Suïssa	21.576	2%	8%
Sèrbia	6.801	1%	8%

FONT: www.stratfor.com

Els grups rebels han estat clars i han dit que consideraran la participació estrangera en la intervenció militar a l'hora de fer concessions futures d'explotació i exportació d'hidrocarburs. Tampoc no és casualitat que els combats entre rebels i l'OTAN i les forces favorables a Gaddafi s'hagin centrat a la principal refinera del país (Ras Lanuf) i la tercera després de Trípoli (Brega). Malgrat la guerra, els grups rebels han començat a exportar a les forces aliades. L'Arabian Gulf Company (AGOCO), basada a Bengasi, va ser hàbil i es va desmarcar de la companyia matriu, la National Oil Company (NOC), sancionada per l'ONU i la UE. El reconeixement del Consell Nacional Libi com a interlocutor per

part de diversos països ha facilitat les coses. Malgrat les sancions contra el sector energètic libí, el portaveu d'Exteriors de la UE ja ha confirmat que la Unió no posarà cap tipus d'impediment a aquestes exportacions.

Són multitud les persones que han estat d'acord amb la intervenció i han demanat "justícia", però una part dels arguments esgrimits s'ha basat en una informació parcial, tendenciosa i controlada pels mitjans de comunicació majoritaris. Entre altres coses, no han posat damunt la taula qüestions com la possible repressió contra aquella gent que és percebuda com a partidària de Gaddafi, que passarà amb el grup Gaddafi, quina és la probabi-

litat d'una nova guerra civil a la Líbia post-Gaddafi o qui són els sectors rebels.

A qui està ajudant l'OTAN i qui són els grups rebels?

Entre els sectors rebels, sembla que hi ha de tot, incloent-hi moltes persones que mereixen solidaritat internacional. Però, com a mínim, és sospitos que el Consell Nacional Libi (CNL) amagui el nom de 23 dels seus membres (d'un total de 31). Potser perquè no serien ben rebuts per Occident, o almenys per l'opinió pública, que ha idealitzat els rebels com si fossin el Che Guevara. Entre els noms coneguts del CNL, figuren diversos exministres de Gaddafi, algun dels quals fa dos mesos apa-

reixia al seu costat. Destaquen Mustafa Abdul Jalil i el general Yunis al-Obaidi, que eren ministres de Justícia i de l'Interior de Gaddafi respectivament quan van esclatar les revoltes (Yunis també va ser responsable de les forces especials i company d'armes del dictador); Omar El-Hariri, també militar, participant al cop d'Estat que va portar Gaddafi al poder el 1969, o Mahmud Jibril, antic estratega de Gaddafi. Potser per aquests perfils, els grups rebels libis han optat per la revolució armada, en lloc del que van fer els seus veïns i veïnes de Tunísia o Egipte. Dins el CNL, hi ha diferències molt notables entre els sectors anomenats *liberals* (encapçalats pels advocats que van fer les primeres protestes) i els conservadors (liderats per Abdul Jalil, que no tindrien problemes per negociar amb Gaddafi).

A més, els grups rebels no són una coalició d'entitats de la societat civil (molt afeblida i desestructurada a la Líbia de Gaddafi) i és molt probable que les persones que en són membres tinguin interessos incompatibles. A Líbia, hi ha 140 grups tribals, 30 dels quals tenen pes polític. Les divergències entre aquestes tribus són com el cel i la terra en assumptes, entre altres, com el paper de la monarquia i de l'islam polític (ambdues amb major acollida a la part est del país, controlada pels sectors rebels). El nét i el fill del nebot del rei derrocat per Gaddafi es disputen el dret successori de la monarquia (també existeixen grups importants contraris a la monarquia), mentre que l'opció de l'islam polític és inqüestionable a ciutats de l'est del país com Darnah (52 dels 112 soldats libis que van lluitar a la guerra de l'Iraq provenien d'aquesta ciutat -més que de cap altra ciutat àrab-, cosa que convertia Líbia en la major contribuent per persona).

Per l'OTAN, que bombardeja, el més important no és la Líbia de la postguerra, la població civil o els grups rebels, sinó les concessions d'explotació d'hidrocarburs

Pels països membres de l'OTAN que bombardegen, el més important no és la Líbia de la postguerra, la població civil o els grups rebels (i si aquests rebels no són massa rebels, millor). El que compta és que les concessions d'explotació d'hidrocarburs i altres guanys de caire polític compensin la inversió feta. Al cap i a la fi, la guerra, en el model capitalista depredador actual, és una bona manera de fer negocis i relacions internacionals.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

‘Crowdfunding’: el finançament popular a través d’Internet

És el mecenatge del segle XXI. Queden lluny aquelles grans famílies aristocràtiques o la mateixa Església, que acollien i subvencionaven l’obra d’artistes a canvi d’influir i controlar el projecte. Ara, però, gràcies al *crowdfunding*, és la persona que crea qui decideix lliurement què vol fer. Tothom que ho vulgui, pot ser el seu mecenes, en molts casos a partir de dos euros.

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

Crowdfunding és un terme anglès que, en català, es podria definir com a finançament massiu. Es tracta d’una forma de finançament que pot fer que qualsevol projecte sigui realitzable si la col·laboració popular es fa efectiva. Sí, sembla impossible, qualsevol somni pot esdevenir real... i, com diu el vell refrany, “vigila què somies!”. Per sort, les persones o col·lectius que utilitzen aquest sistema tenen molt clar el que volen aconseguir. Gran part d’elles recorren a aquest sistema per poder trobar el finançament per crear un llargmetratge, publicar un llibre, editar un CD de música, gravar un reportatge, etc. Tot té una finalitat artística i és jutjat pel criteri de les internautes, que decideixen si volen apostar pel projecte o no. Ens trobem davant el mecenatge de l’era d’Internet. El

Tot té una finalitat artística i és jutjat pel criteri de les internautes, que decideixen si volen apostar pel projecte o no

sistema va aparèixer l’any 1997, quan un grup britànic de rock, Marillon, va demanar diners a través de la xarxa per poder finançar la seva gira pels Estats Units. En total, Marillon va recaptar 60.000 dòlars, que van ser donats per les persones seguidores i fans de la banda. A partir d’aquell moment, es va obrir una porta nova a totes aquelles persones que es dediquen al món artístic i que tenen una bona idea. Amb el *crowdfunding*, es presenten els projectes

i qualsevol persona pot ser coproductora si aporta una quantitat mínima de diners (a partir de dos euros). A canvi d’aquests diners, la persona que ha fet la donació adquireix diferents drets sobre l’obra o projecte, que poden anar des del fet d’aparèixer als títols de crèdit d’un curtmetratge, a rebre exemplars firmats d’una obra, a canvi de la presentació o d’altres. A més, també cal remarcar que són les artistes qui decideixen els drets als que poden aspirar les persones que han fet de mecenes.

Verkami: el primer portal català de finançament massiu

Hi ha diferents maneres de demanar el cofinançament; es pot fer mitjançant una campanya -com en el cas de Marillon- o bé mitjançant pàgines web creades per poder anunciar els projectes i poder recaptar el que es necessita. Precisament, una família de Mataró ha convertit el *crowdfunding* en la seva professió. Es tracta de dos germans i un pare, que han creat el primer portal català de finançament massiu a través d’Internet. Aquesta pàgina es diu Verkami -de l’esperanto *verko* (ciència o art) i *ami* (amic)- i no només presenta projectes dins del nostre àmbit territorial, sinó que va dirigit a persones que vulguin presentar projectes d’arreu del món.

El portal funciona de la següent manera: una persona o col·lectiu exposa el seu projecte i en fa un pressupost; a Verkami, es miren els projectes que es presenten. Les candidates han d’aportar una idea clara i concisa que mostri ràpidament on s’invertiran els diners i, a partir de llavors, es penja el projecte a la pàgina i es demana una quantitat concreta que s’ha d’assolir en 40 dies, que és el temps que es permet de tenir penjat el projecte. Si durant aquest temps el projecte supera la quantitat que necessitava, no hi ha problema, es quedarà tot el que ha recaptat; però, si



Primer Festival de ‘Crowdfunding’ celebrat al Centre d’Arts Santa Mònica de Barcelona el dia 5 de febrer

durant aquest temps no assoleix la quantitat que demana l’artista o col·lectiu, aquests no rebran els diners. El sistema està ideat de manera que només es descompten els diners de la targeta de crèdit de les mecenes quan la creadora ha assolit l’objectiu. De tots els projectes que arriben a les quantitats desitjades, Verkami se n’endú un 5%.

Aquesta iniciativa ha permès poder fer realitat els somnis de diferents creadores, la major part independents. Per altra banda, també permet que la gent faci una mena de *militància cultural*, ja que depèn exclusivament dels criteris del públic per donar suport o no a un projecte. Per exemple, el projecte de La Chiado, un grup que aglutina la música, el text i la il·lustració i ofereix un seguit de creacions amb un caràcter àcid, crític i folklòric. Aquest col·lectiu ha demanat 1.000 euros per poder autoproduir un llibre de memòria amb deu temes i un *fanzine*, tot amb segell Creative Commons Attribution-Non Comercial. O bé el curtmetratge REM, que encara té onze dies de marge dels 40 que tenia i ja ha recaptat més de 2.000 euros, tot i que el projecte estava pressupostat en 800.

Aquesta iniciativa demostra i evidencia que encara que la cultura



Fotograma del projecte ‘Arròs Movie’

s’hagi vist com un àmbit deficitari a les esferes polítiques, la gent hi està interessada i és capaç de saber valorar-la. Si donem un cop d’ull a la pàgina web, ens adonem que segurament la societat té molt més criteri cultural i artístic del que ens han volgut fer creure que té des de d’alt. Decididament, la màxima de *fes-ho tu mateix* -que curiosament era l’eslògan d’una famosa marca esportiva- té un significat literal gràcies a aquesta alternativa.

Compartir el gustet per l’arròs!

Un projecte que aviat deixarà de ser projecte per ser realitat és el llargmetratge *Arròs Movie*. Els seus creadors diuen que és “una pel·lícula feta amb el teu granet d’arròs, llicències lliures i amor a la paella!”. És una *road movie* en tota regla, a l’estil del Tarantino més classe B. Aquest projecte va recaptar més de 8.000 euros a través de Verkami i el proper mes de maig començaran a gravar-la. S’anirà creant i gravant gràcies a les microdonacions i moltes de les mecenes hi participaran com a actrius o escolliran els escenaris i les localitzacions. De fet, la pel·lícula és una narració oberta que va evolucionant i que, com no podia ser d’altra manera, es farà amb el mediterrani i la nostra

cucina de fons; la paella hi tindrà un lloc privilegiat. *Arròs Movie* aviat serà una realitat gràcies a les persones que han cregut en el projecte i li han donat suport.

Arròs Movie ha sorgit del col·lectiu Compartir Dóna Gustet (CDG), organitzador del Primer Festival de *crowdfunding* de Barcelona, celebrat el 5 de febrer al Centre d’Arts Santa Mònica. Va ser tot un èxit, ja que es van omplir totes les localitats, hi van participar diferents plataformes -entre elles, Verkami- i s’hi van presentar cinc projectes de llargmetratges: *El Cosmonauta*, *El Activista*, *No-Res*, *Desdelamina* i *Wargames*. La setmana passada, CDG va portar el festival de *crowdfunding* a Madrid, on es va parlar d’aquest sistema de finançament, de les plataformes de què es disposa per poder donar a conèixer els projectes i de les eines que existeixen per divulgar les obres de forma gratuïta i massiva.

+ INFO

www.verkami.com.
http://arrosmovie.info/b/ca/
http://compartidongustet.net/.

MÚSICA

Que no són rondalles... que són randells!

El grup Randellaires i altres cantautors de tot el territori de parla catalana es troben a la comarca del Ripollès



Un grup de músics durant la trobada celebrada al municipi de Llaés

Mar Martínez i Òscar Romero
expressions@setmanaridirecta.info

“Viure el present somiant amb el futur i sense oblidar el passat”. Aquest és l'esperit de Randellaires, un grup de músics que fa deu anys que investiga, toca i reinterpreta cançons tradicionals del Ripollès. El nom del grup no prové de rondalla sinó de randell, que és un “mosquit de forta picada” que, amb el seu verí, vol inocular els anys d'acompliment que han patit les tradicions de la nostra terra. El seu camí segueix les petges del folklorista Rossend Serra i Pagès, que després de recórrer la geografia

catalana prenent notes a mà va compilar el *Cançoner Popular de Catalunya* a principis del segle xx. També segueix les de Jordi Mascarella i Maria Antònia Juan, que l'any 1998 van publicar *El Cançoner del Ripollès* després de molts anys de recerca.

Amb aquest últim llibre sobre la taula del local d'assaig de Can Balles, el grup ja s'ha autoproduït dos discos: *A suara i Terradesús*, on trobem cançons de taverna, amoroses, de treball, de bressol, danses de muntanya interpretades per flautes, manxa de l'infern, guitarra d'ossos, ampolla d'anís, mandolina, bandúrria, darbuka, sacs de gemecs, violí, nyacres i llaüt, entre

d'altres. L'acolorida gamma d'instruments que es reparteixen les dotze persones que integren el grup va provocar que, inicialment, el grup rebés el nom sorneguer de “polifònica del Ripollès”. Actualment, la formació està preparant el seu tercer disc.

La tasca de Randellaires, però, va més enllà del cançoner. *Viu les escoles* és una col·laboració amb els mestres de música del Ripollès, que promou que les nenes i els nens de cinquè de primària de totes les escoles, durant el curs, aprenguin un tema que es presentarà damunt l'escenari a la Trobada Escolar de Música Tradicional del Ripollès. Un altre projecte paral·lel, *Les 4Vares*, fa incursió al món de les danses amb l'interès de popularitzar els balls tradicionals per retornar-los a plaça.

Llaés i la trobada de cantadores
Enguany és el sisè any que, sota aquest format, es convoquen cantadores, sonadores i balladores de tot el territori a una improvisació mentre es dina a l'Hostal de la Serra. Cada edició de la trobada té una protagonista diferent. En aquest cas, va ser la cançó algueresa. La jornada del 9 d'abril va començar al municipi de Llaés amb un taller del cantautor i folklorista Claudi Gabriell Sanna, que va escalfar les veus pels cants de taula. Després del dinar, hi va haver música a la pallissa. En Sanna, amb la guitarra, va oferir un concert amb l'acompanyament de Josep Maria Calls, arribat de Formentera per tocar la flauta i les castanyoles. El berenar a l'era va ser amanit per les cançons dels Randellaires i la festa es va allargar fins a l'hora del resopó, amb una escudella feta *in situ*. La màgia de la nit va arribar, com cada any, a l'escó davant del foc, on les més resistent van entonar les darreres cançons.

+ INFO

www.randellaires.com

MÚSICA

La rumba que camina per la Selva per arribar a tot arreu



Xavi Martí
expressions@setmanaridirecta.info

La rumba neix al carrer gràcies a les alegries, les penes, l'amor, el sol i les nits de lluna plena. En el cas del grup de Cassà de la Selva La Troup, el seu ritme va començar a caminar al voltant d'un banc i la llum d'un fanal cap allà a l'any 2005 i ara ha fet parada a l'interior d'un disc que acarona catorze temes. El seu debut discogràfic s'anomena *Benvinguts a la Selva* i, segons els sis integrants de la banda, es converteix en “un petit homenatge” a tota la gent que els segueix durant els concerts.

Benvinguts a la Selva és una proposta musical amb base de rumba catalana que també tasta els ritmes llatins, el rock i el reggae. Les persones que escoltin el primer treball d'aquest grup de les comarques de Girona no hi trobaran melodies centrades únicament en el que podríem anomenar rumba clàssica, sinó que cada cançó presenta un ingredient particular que la fa quasi única entre les seves veïnes de CD. La Troup ha aconseguit aquesta varietat sonora gràcies a l'ampli ventall d'instruments amb què treballa la formació actual del grup: guitarra espanyola, baix, tres cubà, mandolina, guitarra elèctrica, acordió, teclats, bateria i percussió. Aquests nous instruments, però, no viatgen sols pel territori de *Benvinguts a la Selva*, sinó que s'acompanyen d'altres instruments (flauta, trompeta, trombó,



La Troup

Benvinguts a la Selva
(AdLibitum.cat, 2011).
www.myspace.com/latroup.
www.latroup.cat.
www.latroup.com.

saxòfon i cajón) que no s'han volgut perdre l'oportunitat de fer bullir aquests catorze temes durant la gravació i la masterització, efectuades a Palamós i Manchester respectivament.

La Troup és un d'aquells grups que simbolitzen la consolidació de la rumba catalana com a gènere, que evidencien que les melodies capitanejades per Peret, Gato Pérez o Sabor de Gràcia poden girar com un ventilador per desembarcar a un gran nombre de ports d'arreu del món i teixir ponts que uneixin estils i sensibilitats musicals diverses. Qui els vulgui escoltar en directe té diferents propostes a l'abast: Llançà (16 abril), Tarragona (21 abril), Valls (22 abril), Celrà (21 de maig) i Barcelona (15 de juny).

Kasba music

ON LA MÚSICA S'ALLUNYA DELS DINERS

LA PEGATINA XAPOMELON

WWW.KASBAMUSIC.COM

ZULU 9.30 TIEMPO AL TIEMPO

, expressions

CAMpanyes

Seguint l'ombra dels Maquis i d'Abel Paz

TERESA PLA



Caminada pel front situat entre el Segre i el Montsec durant la Marxa Homenatge als Maquis

Ari Nieto
expressions@setmanaridirecta.info

L'any 1998 es van començar a organitzar tot un seguit d'actes en homenatge als maquis, els grups guerrillers antifranquistes que després de la guerra civil espanyola van continuar la lluita contra el règim atemptant contra les seves infraestructures i interessos econòmics. La història oficial de l'actual democràcia els ha condemnat a l'oblit (especialment els maquis llibertaris i anarquistes), de la mateixa manera que el règim de llavors els va catalogar de "vàn-dals terroristes".

Una Marxa contra l'oblit

Per mantenir viva la memòria de les persones que van lluitar contra el franquisme, el col·lectiu ponentí A les Trinxeres, amb el suport de l'Associació d'Estudiosos del Front del Segre, ha organitzat una any més una sèrie d'activitats, excursions i xerrades en el marc de la vuitena Marxa d'Homenatge als Maquis.

Durant vuit estius (i aquest any durant la primavera), s'ha recordat els guerrillers llibertaris que actuaren a Catalunya, les persones anònimes que els van donar suport i les víctimes de la repressió franquista. Aquest col·lectiu pretén recuperar la memòria de la gent exclosa mitjançant xerrades diverses, passis de vídeo, col·locació de plaques o marxas a peu per bases guerrille-res. Cada any, l'organització

dedica la Marxa a un personatge destacat del moviment llibertari català; en aquesta edició, s'ha volgut recordar la figura del cronista Abel Paz.

Una personalitat controvertida

Per algunes un provocador, per altres enèrgic, se l'ha descrit com un home d'acció i de caràcter fort. El que és innegable és que Abel Paz, pseudònim de Diego Camacho, ha estat una de les figures més emblemàtiques del moviment anarquista català. Un home que va combatre amb les milícies confederals al front d'Artesa a Lleida

Abel Paz va viure l'exili, els camps de concentració (Bram, Sant Cebrià, Argelers i Barcarès) i, finalment, les presons franquistes

(1938) durant la Guerra Civil espanyola. Un home que va viure l'exili, els camps de concentració (Bram, Sant Cebrià, Argelers i Barcarès) i, finalment, les presons franquistes.

Amb obres com *Durruti; el proletariado en armas* (traduïda a catorze idiomes diferents), *Crònica de la Columna de Ferro, Para-*

digma de una revolución o CNT 1939-1951: El Anarquismo contra el Estado franquista, entre moltes altres, l'autor va recollir les vivències en primera persona i els coneixements adquirits durant una llarga trajectòria, que va saber plasmar i compaginar en la seva faceta com a escriptor, historiador, col·laborador habitual de la premsa llibertària, militant del moviment llibertari i conferenciant en múltiples actes.

Un home d'origens humils, sorgit d'una família de jornalers d'Almeria, que s'ha acabat convertint en un dels referents actuals de la literatura sobre el moviment anarquista, tant a l'Estat espanyol com a escala internacional.

Lleure i història

A més d'aquest homenatge, hi ha hagut altres actes destacats, com l'excursió a unes trinxeres i llocs de comandament de l'exèrcit franquista (l'any anterior ja s'havien visitat les posicions de la 26a Divisió de l'Exèrcit Republicà, el que havia estat la popular Columna Durruti), on l'historiador Pol Galitó va explicar les posicions del comandament feixista Muñoz Grandes i el desenvolupament de les hostilitats en aquella línia de front. Les jornades també van comptar amb la participació de la historiadora Dolores Marín, que va presentar el seu llibre *Anarquistas. Un siglo de movimiento libertario*, i els autors del llibre *Memorias de un anarquista de Angües* (Martín Arnal i Raúl Mateo) entre d'altres.

MÚSICA

Eina musica Lenin

El grup del Penedès basa el seu nou disc en 'L'Estat i la revolució'

ROSER ORTIZ



Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

Alguna cosa es mou sota les plàcides aigües del pop català. Davant d'un panorama monopolitzat pel pop sense gaire substància política, es detecten símptomes incipients de resistència. Un exemple que el rock amb mala llet no ha mort és el darrer treball d'Eina, *L'Estat i la revolució* (autoeditat, 2010).

Eina, grup successor de la històrica banda de rock combatiu Inadaptats, va debutar amb *L'art de la guerra* (2008), on musicava un llibre mític del filòsof xinès del segle II abans de la nostra era (a.n.e.), Sun Tzu. Ara hi torna amb l'obra cabdal del revolucionari rus Vladímir Íltx Ulyanov, *Lenin*. El cantant del grup del Penedès, Àlex Vendrell, explica: "Amb Eina, ens vam marcar l'objectiu de plantejar cada disc com la musicació d'un llibre. A *L'Estat i la*

"Actualment, els estats estan fent la feina bruta del capital i retallen els drets socials aconseguits per les lluites obreres"

revolució, Lenin analitza les funcions reals de l'Estat, com funciona i a qui serveix en realitat. Creiem que parlar-ne és de màxima actualitat en el context actual, en què els estats estan fent la feina bruta del capital i retallen els drets socials aconseguits arran d'anys de lluites obreres".

Un disc urbà i proper

Musicar Lenin en ple segle XXI pot semblar una idea arriscada, per no dir suicida. Però el grup se n'ha sortit i ha elaborat un conjunt de cançons que van de cara a barraca. Es tracta d'un disc de



Eina

L'etat i la revolució
(K Indústria, 2011).
www.einappcc.cat

rock que no deixa de banda alguns matisos de l'àmbit de l'electrònica o el hip-hop, però que, a la pràctica, beu de les fonts clàssiques del rock urbà i polític (Negu Gorriak seria el gran referent): "Hem volgut allunyar-nos de la densitat del llibre i fer una història que arribés a la gent, amb lletres i músiques més directes. Hem decidit fer rock, que és on ens sentim més còmodes. És un disc més urbà, amb un llenguatge proper musicalment també".

Trencar el model musical neutre i apàtic

En un moment de crisi econòmica, els grups de rock polític haurien de tenir més facilitat per obrir-se camí? Davant d'aquesta pregunta, Vendrell respon: "Les condicions conjunturals, en teoria, són més bones, però la realitat musical que ens transmeten els mitjans és una altra. Hi ha una línia contínua de moderació musical. Sota una pàtina de certa naturalitat, s'està imposant un model musical neutre i apàtic". Finalment, el cantant afirma que el grup fa música "per als nostres germans, veïns i companys de lluita"; a diferència d'altres grups, Eina parla "de la realitat quotidiana de la majoria de la gent, de l'atur i de la marginació".

MÚSICA

Léo Malet: De la poesia surrealista a la novel·la negra popular



A *Ratas de Montsouris*, el detectiu "exanarquista" Nestor Burma ens permet recórrer París i el passat col·laboracionista d'alguns personatges

Àlex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

L'editorial Libros del Asteroide, des de l'any 2008, ens ha ofert, traduïdes al castellà, les novel·les del francès Léo Malet (1909-1996), de la sèrie negra que protagonitza el seu agudíssim detectiu Nestor Burma, un "exanarquista", fumador de pipa i emparentat amb detectius clàssics del gènere negre com Philip Marlow o Sam Spade i que hem vist estereotipats fins a la caricatura pel cinema (ja sabeu, antiherois que sempre arriben a l'oficina amb pessaca, se'ls presenta una *femme fatale* i etcètera). L'última aportació de l'editorial és *Ratas de Montsouris* (2011), traduïda per Luisa Feliu i escrita el 1955 pel prolífic (fins i tot en pseudònims) Léo Malet, dins el seu projecte inconclús d'escriure una novel·la per cadascun dels vint districtes de la capital francesa. Uns districtes per on Malet va caminar a fons, com a jove orfe de suburbi que treballava de picapedrer, de manobre, d'extra de cine,

de periodista o de cantant de cabaret.

Ratas de Montsouris, ambientada al districte XIV de la ciutat de París, serveix -com en altres novel·les- per retratar amb fascinació i odi la ciutat i la seva pobresa. Una ciutat a la qual l'autor va arribar durant l'adolescència, provinent de Montpel·lier, i on va

El seu surrealisme poètic, als anys 30, li va costar ser condemnat a presó per escàndol; després va caure a mans dels nazis

trobar la subversió artística surrealista que promovien René Magritte o André Breton -de qui va ser amic- amb la seva impugnació a les institucions burgeses, l'actitud descarada i l'escriptura automàtica. Poesia i subversió artísti-



Ratas de Montsouris

Libros del Asteroide.
211 pàgines.

ca interrompuda per una guerra mundial que, a partir de 1942, serveix d'escenari a Malet, que fa passejar el seu enginyós detectiu Burma pels carrers ocupats de París i ens brinda novel·les on la trama argumental ens porta a històries que comencen a camps de presoners, com a *Carrer de l'estació 120* (va ser editada en català per La magrana) o *Niebla en el puente de Tolbiac*. Llibres on les pistes es troben sobre la marxa amb deliberada facilitat per seguir avançant la trama, de la mateixa manera que l'acció transcorre amb rapidesa i està escrita amb un llenguatge fresc, col·loquial, amb constants jocs de paraules i on l'humor hi és garantit mitjançant els diàlegs aguts. Els enigmes per resoldre ens permeten reconstruir el passat col·laboracionista d'alguns personatges de bona reputació i també acusar les institucions (com per exemple la Psiquiatria a *Ratas de Montsouris*).

Dèiem que Malet va començar amb poesia surrealista i es declarava "anarquista conservador". El seu surrealisme poètic, als anys 30, li va costar ser condemnat a presó per escàndol; va ser alliberat pels carcellers davant la imminència de l'entrada de les forces nazis i novament empresonat per aquests, que el van considerar un soldat desertor i el van portar a un camp de presoners, des d'on sorgiria la novel·la negra protagonitzada per Nestor Burma.

La part "conservadora" és el racisme cap a la nova immigració àrab que començava a arribar als anys 50-60 a la seva *banlieu* original i que traspua a *Ratas de Montsouris*.

ZONA LLIURE

D'AHIR PER DEMÀ

Per tirar bombetes



Roger Costa Puyal

Una bombeta dura 1.000 hores. Després, el filament incandescent deixa de funcionar. Doncs bé, l'any 1972 es va descobrir que una de les bombetes del parc de bombers de Livermore (Califòrnia) havia estat funcionant ininterrompudament des de 1901. Tot i estar encesa durant 71 anys, el seu filament continuava emetent una tènue llum de 4 watts. L'any 2001, hi van instal·lar una *webcam* per comprovar que la bombeta continués funcionant. Avui, 110 anys després, gairebé un milió d'hores, la bombeta segueix encesa; però s'ha hagut de renovar la *webcam* tres vegades. La podeu veure a www.centennialbulb.org. La bombeta, la va fabricar la Shelby Electric Company l'any 1895 a Shelby (Ohio). Però l'inventor, Adolphe Chaillet, es va endur el secret a la tomba i avui hem de comprar una bombeta cada 1.000 hores. Per què?

A partir de la revolució industrial, la base del nou sistema econòmic va ser la producció: fabricar el producte més bo i més barat per superar la competència. La clau de l'èxit residia en les qüestions productives i la durada dels objectes fabricats n'era una. Els fabricants s'esmerçaven a produir objectes més duradors. Amb la segona revolució industrial i el canvi de segle, aquest sistema va entrar en crisi; concretament, una crisi de sobreproducció. Les tècniques productives havien avançat tant que era relativament senzill fabricar els millors productes al millor preu. El mercat estava sobresaturat. Les masses consumidores ja havien comprat tots aquests productes industrials eficients i barats i no tenien necessitat de comprar-ne més. L'empresariat va decidir que calia fer-hi alguna cosa, calia que la massa continués consumint. Una dels milers de maneres que se'ls van ocórrer per fomentar el consumisme va ser posar-se d'acord en reduir conjuntament la vida útil dels objectes que fabricaven, amb la idea d'evitar la competència *deslleial* i obligar la gent a renovar els objectes cada cert temps.

Les empreses fabricants de bombetes van ser pioneres en aquest aspecte. L'any 1924, van crear el cartell Phoebus per reduir la vida de les bombetes -que aleshores era de 2.500 hores- a 1.000 hores. Van posar les seves àrees científiques a treballar per fabricar filaments menys resistents i, cap als anys 40, van aconseguir imposar les seves regles a totes les fabricants. Des d'aleshores, les bombetes duren 1.000 hores i les fabricants tenen el negoci assegurat.

D'això, se'n diu *obsolescència programada* i no és només una qüestió científica. És tota una filosofia productiva i econòmica que s'ensenya a les facultats d'empresariats i que va definir per primer cop un comerciant americà anomenat Bernard London, l'any 1932, al pamflet titulat *Ending the Depression through Planned Obsolescence*. La composició química dels materials, la programació de les plaques electròniques, però també el propi disseny dels objectes o fins i tot les modes... tot està pensat per tenir una determinada durada i, després, deixar de funcionar. Els productes s'han de dissenyar per tal que no puguin ser reparats. Les modes, que canvien constantment, esdevenen un negoci rodó. En l'àmbit de la informàtica i l'electrònica, veiem clarament que les aplicacions i els aparells es renoven constantment, obligant a canviar l'equip sencer, etc.

En fi, a part dels residus que genera una quantitat tan gran d'objectes de poca durada, l'obsolescència programada és una de les claus del capitalisme en la seva etapa actual; des que, en algun moment del segle XX, el centre del sistema econòmic es va desplaçar de la producció al consum i el consumisme va esdevenir la nova clau de l'èxit. D'altra banda, el protagonisme econòmic també es va desplaçar, de la persona treballadora a la persona consumidora. Així doncs, amb la conversió de la classe treballadora en classe consumidora, el capital va matar dos pardals d'un tret; gastant dues baies.

Més informació al documental *Comprar tirar comprar*, de Cosima Dannoritzer (2011).

, agenda directa

BARCELONA

Dijous 14 d'abril

Documental: 'Passatge cusidó, un adéu'
19h CSO La Teixidora.

C. Marià Aguiló, 35.

Projecció del documental i debat posterior amb les afectades de Diagonal 55.
Organitza: assemblea del CSO**Presentació del llibre 'Migraciones Ambientales'**

19:30h a l'Espai Obert

C. Violant d'Hongria, 71.

Amb la participació de Jesús M. Castillo, autor del llibre; Núria Vidal de Llobatera, biòloga i militant d'Ecologistes en Acció, i Oscar Morales, membre de la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat.
Organitza: Editorial Virus

Divendres 15 d'abril

Xerrada 'Generació i consum d'energia verda'20:30h Ateneu Rosa de Foc. C. Robí, 5.
A càrrec de Marc Roselló Casas, president de la Cooperativa sense ànim de lucre Som Energia

Organitza: Cooperatives amb Gràcia

Diumenge 17 d'abril

Fira de la terra -**Diada de la lluita camperola**

Tot el dia

Arc de Triomf · Parc de la Ciutadella
Activitats tota la jornada. *Performance* reivindicativa en defensa de la sobirania alimentària. En el marc de la diada internacional de la lluita camperola

Organitza: Fira de la terra

Més informació i tot el programa:

www.diadelaterra.org

Dimecres 20 d'abril

Assemblea d'aturats/des de Barcelona

17h Casal de Barri Pou de la Figuera

C. Sant Pere més baix, 70.

Organitza: Assemblea de treballadors/es en atur de Barcelona
?és informació: <http://assembleadeaturats-barcelona.blogspot.com>

BELLATERRA

Setmana de lluita agroecològica**Sis anys donant pel cul... amb gustet!**

LLEIDA, 15 i 16 d'abril

Sisè Aniversari del Centre Social Autogestionat La Maranya

Des de la Lleida antiga, rebel i combativa, després d'anys de goteres, denúncies i disbauxes, arriba l'abril i, amb ell, l'aniversari d'un dels locals de referència. Moltes han passat, però ella sempre es queda, trampejant l'anada i vinguda de gent i de ganes de donar pel cul... amb gustet! El Centre Social Autogestionat La Maranya va aparèixer al carrer del Parc fa sis anys, fruit de la conjunció d'una amalgama d'individualitats provinents de La Maixanta i de Suport Ponent. Decidides a unir esforços, van llogar un espai rònec i humit i el van convertir en el que és ara: un referent dins l'antagonisme i els moviments alternatius de la capital de Ponent. Darrere d'aquest CSA hi ha moltes històries, teixides durant jornades nocturnes de somnis amb els ulls oberts, somnis que l'endemà esdevenien realitat en forma de xerrades, exposicions, tallers o conferències, passis de documentals o festes inesborrables de la memòria de qui les viu. I aquest cap de setmana, pel que sembla, se n'està preparant una d'aquestes. Bona part de la DIRECTA hi ha passat, ja que és la seu de la corresponsalia que, com un riu desbocat, a voltes deixa de veure's per aparèixer un temps enllà, recomposta i a tota marxa. Fent Maranya hom aprèn. I és que, sí que en volem, de Maranya! Una a cada barri, a cada racó d'una ciutat podrida, boirosa i encisadora.

Divendres 15 d'abril: 18h Xerrada *Qüestionant la cultura monògama i l'ideal d'amor romàntic*, a càrrec d'Arcadi, membre del Brot Bord. 21h Lectura de poesia. 22h Sopar de *Burrets calents*. 23h Màgia amb el Mago Món. 24h Concert amb



Divide&Wenceslao. Dissabte 16 d'abril. 11h Totes a la manifestació per donar suport al company de la CGT d'Atento acomiadat (sortida al carrer Alcalde Sol). 17h Gimcana pel centre històric. 21h Concert de hip-hop al CSA La Maranya.

Tots els actes es faran al CSA La Maranya (C. Parc 13, Lleida)

Dijous 14 d'abril

Transgènics

11h Sala d'actes de la Cívica (UAB), amb Gregorio Álvaro, professor de Bioquímica de la UAB

Evolució del paisatge rural al Vallès

13h Aula 9 de la Facultat de Ciències Polítiques (UAB), amb David Molina, professor de Geografia de la UAB.

14:30h Dinar a la plaça Cívica

Construeix el teu hort

16h a la plaça Cívica

Divendres 15 d'abril

La cooperativa integral

12h Plaça Cívica, amb Enric Duran, cofundador de la Cooperativa Integral Catalana

CIUTADELLA

dissabte 16 d'abril

II Festa per l'Autogestió del Col·lectiu Rissaga de Ciutadella

23:30h Als Camps de l'Orient

Dj Savagge, Dj Hasselhoff, Bulba Dj i Dj MRK

Amb la idea d'aconseguir un Centre Social Autogestionat, el col·lectiu Rissaga -del qual ja us vam fer tres cèntims- ens proposa festa, concerts i diversió a preus populars i assequibles.
Organitza: Col·lectiu Rissaga
Més informació: www.rissaga.moviments.info

GIRONA

Dijous 14 d'abril

Concert de HardCore i Punk

20h CSO Can Rusk

C. Comerç. Amb les actuacions de les bandes Amanaç de Mallorca, Belgrado de Barcelona, Infàme de Barcelona i Conspiració de Girona.

Organitza: Assemblea del CSO

GRANOLLERS

Divendres 15 d'abril

No passaran! La lluita contra l'extrema dreta als nostres barris avui

19h Anònim, menjars i pensar

C. Miquel Ricomà, 57, amb David Karvala (membre d'Unitat Contra el Feixisme i de la Plataforma Aturem La Guerra i militant d'En Lluita) i Esteban Martínez (membre fundador de la primera associació veïnal constituïda a Canovelles)
Més informació: granollers@unitatcontraelfeixisme.org

LLEIDA

Dijous 14 d'abril

Xerrada: 'Les famílies i els cercles de poder a Lleida'

19:30h Biblioteca Pública Rambla d'Aragó, 10. Amb Frederic Teixidor, escriptor i familiar de represaliades pel franquisme.

Organitza: Lleida Treballadora

Més informació: www.lleidatreballadora.blogspot.com**Xerrada: 'Mengem transgènics sanitariament segurs?'**

19h Facultat de Medicina

C. Montserrat Roig, 2. A càrrec d'Esther

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info**Regalo ampliadora de****fotografia** (35mm i 6x6) i projector de diapositives (35mm).
Contacte: Gustavo, 935461736El col·lectiu Reciclem- Reutilitzant ofereix **espai gratuït a la seva web a totes les persones que desitgin anunciar les seves propostes d'intercanvi**. Contacte: www.reutil.netS'ofereixen **gossos en adopció** per tancament de gossers. És urgent, poden sacrificar-los. Contacte: Mònica, 629 278 238Busquem persones **voluntàries per participar al Dia de la Lluita Camperola** (17 d'abril) en una intervenció teatral multitudinària a Barcelona. Contacte: catalunya@alianzasobernialimentaria.orgRumb a Gaza: **2a Flota de la Llibertat. Necessitem suport i donacions** per tirar endavant el projecte el proper mes de maig. Contacte: info@rumbogaza.orgCol·lectiu Enmedio: **oferim espai de treball per compartir a Barcelona** (Poble Sec). Internet, aigua, llum i equip audiovisual inclòs. Econòmic. Contacte: 93 329 65 51 - coworking@enmedio.info

> EL TEMPS

DIJOURS 14

Després d'uns dies de temperatures estiuencques, els termòmetres es normalitzen. Començaran a créixer els núvols.



DIVENDRES 15

Un vent de gregal una més fresc farà que caiguin ruixats a les comarques de Girona i refresqui a tot arreu.



DISSABTE 16

El cap de setmana tornarà l'anticicló, amb alguns núvols al matí, però amb temperatures més altes.



DIUMENGE 17

L'ambient serà quasi estiuenc un altre cop. Els valors de més de 25 graus seran habituals al preloral i a l'interior.



DILLUNS 18

Vents del sud-oest per la proximitat d'una borrasca situada al golf de Cadis. Al vespre, més núvols al sud d'Alacant.



DIMARTS 19

Els núvols tapanen el cel de sud a nord. Ruixats al País Valencià que, de nit i matinada, arribaran a Tarragona i Barcelona.



, agenda directa

Comas, enginyera agrònoma i voluntària de Veterinaris Sense Fronteres, en el marc de la Tercera setmana per la Sobirania Alimentària dels pobles i la lluita antitransgènics.
Organitza: AECS

Presentació: L'espíridina com a eina per la sobirania alimentària. Com cultivar-la?

19:30h CSA La Maranya
C. del Parc, 13. A càrrec de la Xarxa Internacional de Cultivadors d'Espirulina per la Sobirania Alimentària i en el marc de la Tercera setmana per la Sobirania Alimentària dels pobles i la lluita antitransgènics.
Organitza: Lo Decreixement de Ponent

VII Festa dels Països Catalans

16:30h Torneig de Botifarra
18:30h Jocs per petites i grans (inclou gimcana)
20h Mostra de cultura popular
22h Sopar popular
23h Inici dels concerts amb La Família Torelli, Skatasun i PDs Columna ATK.
Al pàrquing de l'edifici del Rectorat, edifici central de la Universitat de Lleida
Organitza: SEPC i AJLL

Divendres 15

Documental: 'Tres historias y un vaso de leche' i xerrada sobre transgènics
19:30h Lo Fato. C. Dr. Combelles, 48.
Degustació de cervesa ecològica i torrades amb patés vegetals ecològics. En el marc de la Tercera setmana per la Sobirania Alimentària dels pobles i la lluita antitransgènics.
Organitza: Associació de consum ecològic Lo Fato i Associació Menja Sa
www.bloglofato.wordpress.com

REUS

Jornades contra el racisme i la xenofòbia

23h. La Palma. C. Ample, 75.
Divendres 15 d'abril
Concert amb els Llunàtics i Yacine & the Oriental Groove. Bo d'ajut 2 euros
Dissabte 16 d'abril
A partir de les 12h. del migdia, sessió de

(Més de) 30 anys de Ràdios Lliures!

BARCELONA, 16 d'abril

La ràdio, un aparell inventat per un tal Marconi fa anys i panys, ha esdevingut una eina indispensable de comunicació, tan sols superada fa pocs anys per això que en diem Internet. I com a tal, ha estat un element víctima de la cobdícia dels poderosos per escampar i perpetuar la seva tirania. Tota i sempre? No! Una tribu d'irreductibles utòpiques ha aconseguit fer d'aquesta eina una ferramenta de llibertat, de lliure expressió del que estava passant i vivint la gent de sota, els no-ningú, les de sempre. Nosaltres.

17h Projectió dels documentals: *Erase una vez una radio libre* i *Rádios libres, las voces de la gente*
19h Tertúlia-debat: *Present i futur de les ràdios lliures*
22h Festa concert: La Kinky Dub Machine i Gadjo - Dj Jum

Totes les activitats es faran a l'Ateneu Popular de Nou Barris. C. Portlligat, s/n. Exposició *Ràdios Lliures a Catalunya*. Parades amb material per l'autogestió de les diferents ràdios. Organitza: Coordinadora de Ràdios Lliures

Més informació: www.radioslliures.info

vermut amenitzada pels Game Over Selectors (reggae des del Carme). Taula amb material informatiu i ludoteca per la canalla.

14h dinar popular.
17h Assemblea i debat obert per analitzar la situació de Reus i informar de la campanya que portem a terme.
18:30h Inici del cercavila per la convivència que recorrerà el centre de la ciutat, amb la participació de diversos elements festius.

Organitza: A Reus primer les persones
Més informació: a.reus.primera.persones@gmail.com i www.facebook.com/home.php?sk=group_208801769145805

TERRASSA

Dijous 14 d'abril
Rumba Jam: vine amb el teu instrument



pis, edifici departamental de la Facultat d'Economia. Avinguda dels Taroners s/n.

Parlaran de la crisi actual i de com ens afecten les darreres reformes econòmiques. També parlaran de com superar la situació econòmica i social trencant amb el sistema actual i no pas reformant-lo, construint una alternativa al capitalisme des de la base.

Jose Luís Carretero- Membre de CEPS. La Fundació Centre d'Estudis Polítics i Socials és una organització política no partidària dedicada a la producció de pensament crític i al treball cultural i intel·lectual per fomentar consensos d'esquerres.

Representant d'ATTAC al País Valencià Present a gran quantitat de països, les seves activitats abracen l'OMC i les institucions financeres internacionals, el deute extern, els paradisos fiscals, l'aigua, les zones de lliure comerç...

Representant del Seminari TAIFA Descontents amb l'enfocament econòmic dominant a les universitats actuals, completament monopolitzades pel neoclàssic, amb molt poca capacitat explicativa d'allò que succeeix en el si de la nostra societat, decidirem crear un grup d'estudi de l'economia des d'una perspectiva crítica.
Col·lectiu Atzur

Dissabte 16 d'abril
Manifestació juvenil
12h des de l'estació del metro Llíria convoca: CAJEI i Maulets
Acte polític unitari de l'esquerra independentista
17h Torres de quart
Organitza: Esquerra Independentista del País Valencià

Diumenge 17 d'abril
Acte en memòria i desgreuge de les víctimes del franquisme soterrades a les fosses comunes del cementiri de València
12h Porta principal del cementiri general de València
Organitza: Fòrum per la Memòria del País Valencià

Il·lustració Directa: Il·lustració de premsa

BARCELONA, Dijous 14 d'abril

20h Centre Cívic Parc Sandaru.
C. Bonaventura Muñoz, 21.

El nostre setmanari fa cinc anys. Malgrat la importància que ha adquirit la paraula en el projecte, la il·lustració també hi és -i de quina manera- molt present. De la generació de dibuixos, n'ha sortit una exposició, que inaugurarem el dijous 14 d'abril i a la qual us volem convidar. Hi serà fins el 7 de maig i mostra un recull de les obres fetes per les il·lustradores que ens han anat acompanyant durant aquests cinc anys.
Organitza: DIRECTA

**> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES**

BARCELONA, Dijous 14 d'abril
18h Plaça Sant Jaume

No a les retallades! Salvem el sector públic!

Convoca: USTEC - STES

LLEIDA, Dissabte 16 d'abril
11h C. Alcalde Sol
Manifestació contra l'acomiadament del delegat de la CGT a Atento
Convoca: CGT Ponent

BARCELONA, Dimarts 19 d'abril
19h Sant Josep de la Muntanya

Defensem l'Esperança pel Barri!

Convoca: Assemblea de Drets Socials de Gràcia

VALÈNCIA, Dissabte 16 d'abril
18h Les Torres de quart

Manifestació Diada del País Valencià

Convoca: Esquerra Independentista del País Valencià

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Maria Calvo LLEVADORA DE PARTS A DOMICILI I COAUTORA DE 'MIL Y UNA NOCHES DE SUEÑOS DE LUZ'

“Pel que fa als parts a casa, anem prop de 30 anys enrere d'altres països”

Maria Calvo és llevadora de parts a domicili. Acaba de presentar el llibre 'Mil y una noches de sueños de luz', escrit amb una companya del Centre de Salut Familiar Marenostrum, Sonia E. Waters, amb qui recull les experiències de mares i pares i professionals. Dels gairebé 90.000 naixements de l'any 2009 a Catalunya, 600 van tenir lloc a casa. Acabo l'entrevista pensant que el dia que hagi de tenir una criatura, m'agradaria que Maria Calvo m'hi acompanyés.

Iolanda Parra
entrevista@setmanaridirecta.info

Com vas decidir ser llevadora de parts a domicili?

Crec que ho tenia decidit sense ser-ne conscient. Tot comença quan me'n vaig a viure a Anglaterra i em trobo amb l'oportunitat de formar-me com a llevadora. A Anglaterra, totes les llevadores es formen per assistir parts tant a domicili com a l'hospital.

S'estan fent passes perquè, a Catalunya, el part a domicili entri dins el sistema de salut?

L'atenció que reben les dones a l'hospital ha començat a canviar. El 2007, es va dur a terme una estratègia per establir el part natural i s'estan adequant sales. Ja és un canvi. Alguns hospitals comencen a tenir la banyera, a utilitzar la pilota, a no oferir l'epidural... però són canvis molt lents. Anem uns 30 anys enrere d'altres països.

“No tots els parts es poden desenvolupar a casa, l'hospital no és un enemic”

Al llibre, parles d'experiències en parts a domicili i altres escenaris. Quins són els altres escenaris?

Ens referim als hospitals, ja que no tots els parts es poden desenvolupar a casa. L'hospital no és un enemic, sinó una eina. Un part a casa és segur perquè comptem amb l'ajuda de la tecnologia. Entre un 10 i un 15% de les dones ho necessiten: no fem a casa els parts de natges, per exemple, però es poden fer igualment de forma natural.

Què se sent diferent en un part a casa respecte d'un a l'hospital?

La màgia que es crea en una llar no hi és gairebé mai en un hospital, tot i que n'hi ha alguns de preciosos, per la connexió entre pares i nadó. La feina de la llevadora consisteix a retirar obstacles i permetre que la

dona confii, perquè s'obri per rebre la criatura. A casa, ells se senten els protagonistes. A l'hospital, senten que han de demanar permís, de vegades fins i tot per bellugar-se... La meua feina és acompanyar-los perquè se sentin a gust. A casa, nosaltres, més que ajudar, acompanyem. Les llevadores som allà per detectar si hi ha alguna anomalia, llavors, actuem; però si no, no hem d'intervenir, sinó deixar fer. Propiciar el clima perquè cada cos segueixi el seu ritme i camí.

Et quedes amb algun part concret?

El primer, quan era estudiant de pràctiques a Anglaterra, perquè és el que em va transformar i em va adreçar a la que seria la meua feina. Estava amb una llevadora en una mena de CAP i van trucar perquè havíem d'assistir un part a casa. Va ser preciós i vaig començar a dubtar sobre què passava a Espanya. També em recordo dos que van passar a Molins -el meu poble- i que em feien una il·lusió especial perquè així també es transforma la vida del poble. Si canviem la manera de néixer canviarem el món, com deia Michel Odent.

Fa uns anys, vam entrevistar Michel Odent en aquesta secció. Ell relaciona la taxa de parts amb cesària d'un país amb l'índex de violència.

Si tu arribes a la vida a empentes o forçat quan no estaves preparat, reaccions davant les experiències de la vida amb desconfiança o com si no t'haguessin respectat. Com amb tot a la vida, se li pot donar la volta. No tothom que neix amb cesària és més violent, però potser sí que en alguns moments de la vida li costaran més algunes coses.

Afirmes que, a la nostra societat, el part és una excusa perfecta per atemorir les dones i les seves parelles. Per què?

És un acte de poder. Si el metge té el poder sobre les dones, és ell qui decideix i la dona estarà agraïda, en comptes de saber que ho pot fer ella sola. Les nostres societats s'han mogut per guerres i pel territori, així doncs, el ginecòleg sent que és el que mana en un territori.



TXELL GONZÁLEZ

Fa unes dècades, al nostre país els parts tenien lloc a casa. Per quins motius es va passar a fer-los medicalitzats?

Té relació amb la confiança que es va instaurar en tota la tecnologia i el que parlàvem sobre el control del procés. Tot es va institucionalitzar. Alguns metges i metgesses que estan d'acord amb el part natural no aproven que aquest es faci a casa perquè creuen que és millor tenir un hospital a l'abast per si hi hagués incidències. Diuen que la vida del nadó pot dependre de pocs minuts. Què els diries?

Que està demostrat científicament que, en el cas d'una dona amb risc baix, és tan segur parir a casa com a un hospital. Per aquesta raó s'assisteixen parts a casa a Anglaterra. S'implanta dins el sistema perquè no està demostrat que a l'hospital sigui més segur. Les dones amb complicacions mèdiques ja van a parir a l'hospital.

Quines són les diferències entre un part natural i un no natural?

La Verena Smith, una llevadora ita-

liana, diu que les dones que tenen un part natural s'estalvien deu anys de psicoteràpia. La força que treu una dona quan pareix pot moure muntanyes. A més, la pujada de la llet i el vincle amb el nadó són més ràpids, tens menys dolor perquè segregues opiacis de manera natural, et mous millor perquè no hi ha efectes de l'anestèsia. El cos es recupera molt millor. A Anglaterra, moltes dones van cap a casa quatre hores després de parir. Això és molt bo també pel vincle amb la parella i amb els altres fills.

Heu après tècniques d'altres cultures que no han deixat mai de practicar el part natural?

Sí, hi ha algunes dones que practiquen el part de lotus, originari dels aborígens d'Austràlia. Consisteix a no tallar el cordó umbilical i esperar que es despregui de la mare perquè continuï donant energia i nutrients fins que s'assequi. Algunes dones beuen un batut de fruita amb la seva placenta, ja que ajuda a recuperar-se i a alleugerir el dolor postpart perquè conté endorfines.

. LA COLUMNA

“Nuclear?, sí, per descomptat”

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

“Jo vull banyar-me en mars de radi amb núvols d'estrónci, cobalt i plutoni, jo vull tenir embolcalls de plom i infants deformes amb les seves motes, deserts de runes amb belles piscines, dones resseques amb veu de vampir, mutants famolencs buscant als carrers cadàvers frescos que calmin la seva gana”.

Per si no ens ho creïem, la natura va fer la seva feina de recordatori permanent i ens va dir ben clar i en veu alta que la humanitat, allò que som nosaltres, no passem d'anècdota en la vida i la història del planeta. I una anècdota plena de ximpleries que farien riure si no fossin, en la seva majoria, senzillament patètiques.

En forma de terratrèmol primer i de tsunami després va destrossar tot el que el petit homenet que habita al Japó havia construït per dotar-se de més confort i de més vida, tot i que si comptem la mort en xifres no sé de què ha servit tot aquest confort, tota aquesta vida... De res no van valer els tècnics, els empresaris, els mentiders professionals, els ministres, els alcaldes, els físics, els propagandistes, els polítics, els milionaris... Ni tan sols van servir els que s'han omplert les butxaques assumint riscos que “mai no passaran” i que són de totes i totes, no només dels que se'n lucren.

Els esforços enriquits ara descansen lluny dels reactors derruïts, lluny de la mort directa i de la que va a poc a poc, lluny de la mort silenciosa, lluny de la misèria que han creat i de la terra que han assolat. Tenen recursos, ja ho sabem prou bé aquí. I dues, tres cases o més per descansar... Pagnen alcaldes, compren regidors, donen feina a qui no en té i sobretot convençens fins i tot els que no es deixen comprar amb tècnics ben pagats que sempre els donen la raó. I qui no calla pot marxar, com Carranza, o és titllat de boig, com Redorat.

Mentrestant, repeteixen que “és un risc assumible” i que “no hi ha risc zero”. Riem? Per respecte als morts no ho farem, però si recordem ara les paraules dels que aposten per la nuclear, per l'energia nuclear, i defensen centrals i cementiris, faria vomitar fins i tot a qui, un cop irradiat, ha tret els budells per la boca.

“Pujols cremant de sol abraçats i boscos de llums de pells cremades”. “Nuclear?, sí, per descomptat. Nuclear?, sí, és clar que sí”

Aviador Dro, “Nuclear sí”, 1982.